Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 41

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 10.— Ἑξάμ. δρ. 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 15.— » » 8

Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ·
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΖΑΠΠΕΙΟΝ

— *Ἔλα-ἔλα μιὰ στιγμή, ὥς που νὰ πάρῃ τὰ γιαλιά της ..*

Ἑπτανησιακὴ φιλολογία Κόντε Κουρούπη

Ο ΑΝΕΥΡΕΘΕΙΣ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

(Ὑπερκόσμια ἱεροποιΐα)

ΑΣΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ

(Συνέχεια τῶν 4 προηγουμένων φύλλων)

4.

Τὴν κρίσι δὲν μποροῦσε ν' ἀναβάλῃ...
Πηδάει μὲ δυσαρέσκεια μεγάλη
ἀπὸ τὸ μαλακό του τὸ κρεββάτι...
πάει σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ κάνει κάτι...
κι' ἀνοίγει τὸ παράθυρο σιγά
ν' ἀκούσῃ ἀπὸ μέσα τὸν κανγᾶ.
—Τράβα, μοῦ λέει ὁ Λιάολος, ἀπ' ὄξω,
γιατὶ οὔλες τσὴ ψυχὲς ἐγὼ θὰ σπρώξω,
καὶ τσὴ μουρλὲς μὰ καὶ τσὴ γνωστικὲς
νὰ γίνουν οὔλες ἀντιδραστικές,
νὰ κάνουν διαδήλωσι μεγάλη
μὴν τύχῃ καὶ τὸν ξαναπάρῃ πάλι,
καὶ τότες, μορὲ γυέ, γυναῖκες κι' ἄντρες
θὰ σκαφαλώσουν τσὴ πεσμένες μάντρες.
και οὔλες,ποιὸς τσὴ βρίσκει ποιὸς τσὴ χάνει,
θὰ φτιάσουν τὸν Παράδεισο σὰ χάνι.

5.

Σὲ μιὰ στιμὴς λοιπὸ κ' οἱ δυὸ τρεχάτοι,
χωρὶς τοῦ Ἅγιου νὰ μᾶς δῇ τὸ μάτι,
γλυστρᾶμε ἀπ' ὄξω ποῦ ἦσαν ἡ ψυχές,—
ἄλλες καλοθρεμμένες καὶ παχειές,
ἄλλες λιγνὲ; καὶ μαῦρες σὰν κοράκι,
ποῦ λὲς κοὶ τσ' εἶχε φάγ τὸ σαράκι·
ἄλλες, ἡ ὑβγάζαν φλόγες ἀπὸ πάθη,
ἄλλες σὰν φιόρο, ἄλλες σὰν ἀγάθη,
κι' ἄλλες, ποῦ ἦσαν μεγαλοπρεπὲς
μὰ κατακόκκινες κι' ἀφ' τὴ ντροπής...
Γιατὶ ὁ παλιάθρωπος, κι' ὄντας ἀκόμα
τ' ἀφίγγ τὸ τομίρι του στὸ χῶμα,
ἐκεὶ ἡ ψυχή του ἡ κακομαθημένη
πάει καὶ στὸν ἄλλον κόσμο φουσκωμένη,
θαρρῶντας θέσι πῶς κ' ἐκεὶ θὰ πάρῃ
καὶ θὰ βρῇ κι' ἄλλον κόσμο νὰ τουμπάρῃ.
Μὰ σὰν τραβήξῃ κατὰ τὰ οὐράνια
παίρν' ἡ ψυχὴ μιὰ τέτοια διαφάνεια,
ποῦ φαίνεται ἀφ' τὴ μιὰ μεριὰ μεγάλη,
μὰ γλέπεις τσὴ μπομπὲς τσὴ κι' ἀφ' τὴν ἄλλη,
κι' ἔτσι σ' ἐκεῖνο τὸν κόσμο, πάει νὰ πῇ,
τὰ μεγαλεῖα βγαίνουν σὲ ντροπή...

6.

Οὔλες λοιπὸ ἡ ψυχὲς ἀκαρτεροῦσαν
τὸν Ἅγιο τὸν Ἠοητέρη, κι' ἀπροῦσαν
γιατὶ στὸν ὕπνο τὸ ριξε βαρειά,
καὶ ἀμπονώρα μὲ τὴ ζυγαριά
δὲν βγῆκε, ὅπως πάντα, ἀπὸ τὸν οἶκό του,
σὰν ζυγιστὴς νὰ κάνῃ τὸ καθῆκό του.
Λέω στὸ Λιάολο: Μὰ τί συβαίνει
καὶ κάθετ' ἀπὸ μέσα καὶ δὲν βγαίνει;
— Σῶπο, μοῦ λέει· κάτσε κατὰ μέρος
νὰ μὴ σὲ πάρῃ μυρουδιὰ ὁ Γέρος,
καὶ μ' ἕνα βήξιμο σὲ κάνῃ λυῶμα'
γιατὶ οὐτὸ τ' ἀθρωπινὸ τὸ σῶμα,
ποῦ τῶχει φτιάξῃ ὁ Θέος ἀπὸ χῶμα,
τὴν ἔχει πάντα τὴν παλιά του βρῶμα.
Ὦς ποῦ νὰ μοῦ τελειώσῃ μυστικὰ
τὰ λόγια αὐτὰ τὰ κολακευτικά,
ὁ Ἅγιος μτρὸς στὴν πόρτα εἶχε φανῦ
καὶ βγαλε τέτοια βροντερὴ φωνή,
ποῦ ἄντρες καὶ γυναῖκες πειὰ δὲν μίλησαν
καὶ δυὸ τρεῖς πέτρες κι' ὀζ τημάνεραϊκόλισαν.
— Τί σκούζετε, μορέ, π' ἀνάθεμά σας;
γιατὶ δὲν κάνετε τὰ «πατερεμά» σας
παρὰ τὸ ρίξατε τσὴ διαδήλωσες;

7.

Ἐσύ, μωρὴ κυρά, τὸ παραξήλωσες
ὀζ τσὴ φωνὲς κι' ἀπὸ τὸ νταβατοῦρι,
μὲ τὴ φτιασιδωμένη σου τὴ φωνή.
Τί μοῦ ρθες κι' ἐδῶ πέρα μὲ φτιασίδια;
θαρρεῖς τὸ πῶς θὰ βρῇς κι' ἐδῶ τὰ ἴδια;
στὴν πιάνω αὐτὴν τὴ μούγη σου, φορᾶδα,
καὶ στὴν ἀφίνω οἰῶνια στὴ μπουγάδα!
Γιὰ ἕλα ἐδῶ κοντὰ νὰ γίνῃ ἡ κρίσι σου,
νὰ ἰδῶ σὰν τὶ ἐσκάρωσες στὴ ζῆσι σου,
γιατ' ἡ πασαλειμμένη σου ἡ φτῶσα
μοῦ λέει πῶς ἔκανες πολλὰ στραπάτσα...

Ο ΚΟΝΤΕ ΚΟΥΡΟΥΠΗΣ

Εἰς τὸ προσεχές: Ἡ δίκη τῆς γυναίκας μὲ τοὺς τρεῖς ἄνδρες. — Πῶς κατώρθωσε νὰ μπῇ στὸν Παράδεισο...

Ὁ ἔρως τῆς ἐποχῆς

— Δεσποινὶς Λιλή, τί νὰ σᾶς τὸ κρύβω πλέον; Αἰσθάνομαι ὅτι χωρὶς σᾶς θὰ μοῦ εἶνε ἀδύναιον νὰ ζήσω εἰς τὸ ἑξῆς. Τὸ ἐννοεῖτε;

— Μάλιστα, τὸ ἐνιοῶ πολὺ καλά, ἀλλά, θαρρῶ, πῶς πολὺ ὑπερτιμᾶτε τὴν περιουσίαν τοῦ πατέρα μου... Δὲν ἔχει τόσα πολλά...

Θεωρία εἰς τὸν λόχον

Ὁ λοχίας. Ὅ,τι δὲν καταλαβαίνει τὸ ξερό σας ἀπ' αὐτὰ ποῦ σᾶς λέω, πρέπει νὰ τὸ σημειώνετε. Τὸ ἴδιο κάνω κι' ἐγώ...

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Μὴ γράφετε διὰ νὰ γράφετε καὶ δικαιώνετε τοὺς ξένους ποὺ θεωροῦν ὡς ἓν τῶν γνωρισμάτων τοῦ Ἕλληνος ὅτι «ὁμιλεῖ διὰ νὰ ὁμιλῇ, ἐν γνώσει ὅτι δὲν λέγει τίποτε», καὶ μὴ θεωρῆτε εὔκολον τὸ νὰ εἰπῆτε κάτι ποὺ ν' ἀξίζῃ καὶ νὰ τὸ εἰπῆτε ὅπως ἀξίζει. «Δὲν εἶνε καθόλου εὔκολον κι' οὔτε ἠμπορεῖ νὰ εἶνε» λέγει ὁ Κάολαϋλ. Μὲ ἀγκάζουν νὰ εἰπῶ αὐτὰ τὰ λόγια μερικοὶ ἀπὸ ἐκείνους τῶν ὁποίων σωρηδὸν ἀπορρίπτω ἔργα καὶ οἱ ὁποῖοι —τὶ σύμπτωσις!— εἶνε ἀπ' τοὺς στέλλοντας ὄχι ἕνα, ἀλλὰ δυὸ-τρία κάθε ἑβδομάδα καὶ παραξενεύονται διότι δὲν ἐγκρίνω οὔτε ἕνα. Βέβαια αὐτὰ δὲν τὰ λέγω διὰ τὸν ἀγαπητόν μου Flic Flac ποὺ τὸ πῆρε κατάκαρδα, γιατὶ δὲν τοῦ ἐνέκρινα κάτι στίχους του καὶ μὲ κεραυνοβολεῖ μὲ τὸ ἑξῆς, χαριτωμένο ἀλήθεια, τετράστιχο:

"Ἄλλοι μοῦ λέν: τὴν πέννα σ' νὰ χαρῶ,
κι' ἄλλοι: θὰ γίνῃς ποιητὴς μιὰ μέρα.
Κ' ἐγὼ τοὺς λέω: τὸν κακό σας τὸν καιρὸ
ἀροῦ κεῖνα ποὺ γράφω δὲν ἐγκρίνει ἡ «Σφαῖρα».

Ἀλλ' αὐτὰ ἂς μείνουν μεταξύ μας.

Ἐγκρίνω λοιπὸν αὐτὴν τὴν φορὰ ἕνα φουτουρισιτικὸ τῆς «Σφηκός»: «Ὁ κ. καὶ κ. Κακοθάνατος», ἕνα λυρικὸ τῆς κ. Γ. Παπασταύρου: «Ὅταν πεθαίν' ἡ Ἀγοῆξι..», «Τὰ πρωτεῖα» καὶ τὸ «Μακρυνὸ ταξείδι» τοῦ Γιάννη Σταύρου, κι' ἀπὸ ἕνα τετράστιχο τῶν κ. κ. Κ. Ξ. Στυλιανοῦ καὶ Δ. Α. Παράχση Ἐνιοεῖται ὅτι τὰ ἐγκρινόμενα λαμβάνουν σειρὰν προσιμήσεως κι' ὅποιο πάρῃ ὁ Χάρος. Ὥστε τὰ παράπονά σου δὲν εἶνε δίκαια κ. Κ. Ν. Κονιαβίτη, ὡς πρὸς τὸ «Ξεζύλισμα». Stances, ποὺ μοῦ γράφει, δὲν 'πῆρα. Δὲν δυσκολεύομαι, φίλοι μου, νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι μὲ κάποιες τύφεις ἀπέρριψα ἕνα λυρικὸ τοῦ κ. Χ. Δ. Μαρκέττου μὲ ὡραίους μὲν στίχους, ἀλλ' ἀχτένιστους. Θὰ μὲ ὑτεχρέωνε ἂν ξαναρριχνε μιὰ ματιὰ εἰς τὸν 2ον καὶ 12ον στίχον ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν. τὸ 8ον δὲ καὶ τὸν 14ον ὡς πρὸς τὴν ρύμα. Κατὰ τ' ἄλλα οἱ «Γλυκοφ λημένοι» του ἀξίζουν. Ὁ Β λλυς Ἀστρογλου αὐξὴν τὴν φοράν κατώτερος ἐπιστοῦ (μὴ τὸν πλαιᾶν τῆς κοσταυῆς τὰ μάτια;) Ὁ κ. Γ. Ν. Σιδηροκασρίτης μοῦ ἐκίνησε περισσότερο παντὸς ἄλλου τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἰδιοτυπία του καὶ τὴν πρωτόηχη μουσική του. Ἐπιφυλάσσομαι ὅμως Σήμερα πάλιν, ἀγαπητὲ Γρηγ Κασιμ, μοῦ δίδεις ἀφορμὴν νὰ ἀναφέρω τὰ ἑξῆς ἐξυπνα καὶ σωστὰ ποὺ ἔγραφε ἀπ' τὰ 65 ὁ μεγάλος Λασ ἀράτος στὴν «Στ ζουργιεή» του: «Συφορά του ἐκεινοῦ τοῦ στίχου ποὺ προσμένει νὰν τόνε σιάσουνε τὰ παραγιομίσματα. Τὸ παραγιόμισμα, τόσο νόσιμο σὰ ψημένα, εἶνε ὅμως ἄνοστο γι' ἀηδιαστικὸ εἰς τοὺς στίχους». Μὴ μοῦ γράφῃς λοιπὸν στίχους σὰν αὐτόν: «Γιὰ ἰδέες, τὶ ἀστὴθεια ὅπου ἐδῶ πλαν ᾶται—καὶ ἀπὸ ποῖα ψέμματα ὁ κόσμος κυβερνᾶται» διότι τέτοια ψέμματα δὲν περνᾶν στὴν ποίησι. Τ' εἶ' αὐτὰ κοῦμένε Σ. Κ.; καὶ φαίνεσαι καὶ μὲ γοῦ·τ·ι! Μοῦ πῆρες 10-20 λέξεις ἀπὸ σονέττα τοῦ Γρυνάρη, τοῦ Μαβίλη καὶ δὲν ξέρω τίνος ἄλλου (ἄλιχε; νύχτες καδοτὲς, τροφαντὲς λάμπες τοῦφες, ἀρηολόϊ, κουφοσκιά, ἀχορτάγιαχτη, φρουμάζει κλπ.), τὶς ἀράδιασες καὶ μοῦ ἔκανες. ποίημα. Ἄλλο ἕνα τέτοιο ποίημα νὰ μὲ ὑ ορεώσῃς νὰ διαβάσω καὶ θὰ εἶμαι γιὰ νὰ μὲ φορέσουν ζουρλομανδύα -ἐμένα ὄχι ἑσένα. «Ἡ ματιές» σου θέλουν δούλεμα κ Γ. Δαφ., θὰ ἔβηζα τὸ α' τετράστιχο ἂν δὲν τ' χαλοῦσε ὁ τελευταί ς στῖχος ποὺ εἶνε ἀπὸ γνωστὴ καντσονέττα. Δὲν ἐγκρίνοντι ἐπίσης τὰ ἔμμετρα τῶν: Βιρ. Ρίζ., Ἀλ. Χ. Τσ., Π. Δ. Μαρ., Α.Ν.Α. καὶ Π.Θ.Δ. Τοῦ Θ. Ι. Μ. δύο τετρόστιχα τ' ἀπορρίπτω κατ' ἀρχὴν διότι ἡ «Τιμὴ» του ἦτο κλειμένη ἀπὸ ἄλλο περιοδικόν. Εὐχαριστῶ κ. Γ. Τ. Μυλωνᾶ. Φοβοῦμαι ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃς, εἶσαι περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει ἐπρεασμένος ἀπὸ γνωστὰ Ἀνατολίτικα πρότυπα κ. Γ. Δαφ. στὸ «Χαμόγελο». Χαίρομαι ποὺ σὲ ξαναβλέπω, φίλε Λάμδα, πολὺ καλοεκτελεσμένη ἡ φα ταιζί, ἀλλὰ τόσο τὸ δικό σου ὅσο καὶ τῶν κ. κ. Π. Συριαν. καὶ Γ. Ἀναγνωστ. μεγάλα. Τὸ «Ὀνειρό» σου κ. Π Δ. Τζαβ. καλούσικο, ἀλλ' ὄχι καλό. Δὲν ἐγκρίνω ἑτίσης τὰ πεζὰ τῶν κ. κ. Κ. Φορμ. καὶ Κ. Ν Βιγ. Ἐκράτησα, τὴν τελευταία στιγμὴ. τὴν δημοσίευσιν τοῦ «Πόνου» τῆς Ἀδδος Κούλας Τσούγγου, ὑποπτευθεὶς μὴ συμβαίνῃ καμμιὰ παρεξήγησις καί, καλῇ τῇ πίστει βεβαίως, μοῦ ἔστειλε κάτι ὀζι δικο της, ἀλλ' ἀπὸ συλλογὴν· διότι καὶ στὸ γράμμα της δὲν ἐξηγεῖ·ο σαφῶς. Π ρμένω νὰ μοῦ γράψῃ. Γιὰ τὴν μηνιαίαν ἔκδοσιν τῆς «Σφαίρας» ποὺ σὰς ἔγραφα καὶ στὸ προηγούμενο, ἔχω σήμερα νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι κάθε βιβλίο θὰ τιμᾶται ὡρισμένως λεπτὰ 50 καὶ θὰ ἔχῃ 64—96 σελίδες.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαιροι)

Ὦ ἄνερ συμβολῖται,
ἐὰν ἀγαπῆτε,
ποιησάσθεν σιωπήν,
ἤγουν ἀρχαῖστὶν σκασμόν,
ἵνα ἐγωγέ με εἰπεῖν
περὶ σονσιαλισμόν,
τὴν ὁποίαν
ὑπὸ πάντα ἠχυμητίαν.
Οὐκ γὰρ ἐσθὶν σωστὸν
τὸ σήμερις καθεστών.
Ἐλελέψεται γοῦν ὥρα
ἐν παντὶν εὐκλεῆν χώρᾳ
πέσαι τὸν πλοῦτον χαμαὶ
καὶ συλλήβεις σοῦ καὶ ἐμὲ
κθῆματα, τίθλοι, γουὴν
τὸ ὁποῖον πᾶσα ὅλα κοινήν,
καὶ πάνθ' ὅ,τι προτιμᾶ
ὅπερ τὰ ἐσὰ ἐμά.
Ἐν ἄλλοις λέξεις ἔχειν ἐσὺ ὀσπίθιον μεθὰ [μεγάρου;
Ἐνβαίνειν ἐγὼ καὶ ἐξώνων ἐσὲ ἄρον-ἄρου!
Περισφίγγειν θῆλυν μεθ' ἐρώτου ἐν θερμὴν [ἀγκάλην;
ἐνβαίνειν καὶ συλλήψειν ἐγὼ τοῦ,μβαλιν πάλιν.
Τρώγειν ἐσὲ ἐμβεκάτσαν ὀρνιθῶν ἢ παπίον
ἤγουν ἄνεφ ἐμὲ τὸ ὀποῖον;
Φαγέσθαι καὶ ἔφαγε ἐξ ἥμισείαν
ἄνεφ ἠναντιότην καμμίαν.
Ἔχειν ἐσὺ κάσσαν πλήρην μετὰ κλεισταῖς θυ- [ρίδας;
ξεκομπιτζέσθων ἐσὲ παραδίδειν ἐμὲ τοὺς κλεῖδας.
Βροντῶν ἐσὺ τὸν παρᾶν, οὐχ ἐγώ; πρέπειν
μεταβῆν τὸ χρῆμα ἐν τῇ ἡμεθέρᾳ τσέπην.
Διαπράξαι δ' ἐγὼ δυσὶν ἢ τρισὶν τεκνία,
θρέφειν τᾶπτα ἐσύ, τοῦθ' ὅπερ κ·ινογαμία.
Ἤγουν προσταφαιρέσεως ἀλληλεγγύην ἀνα- [μεταξύν,
Παίρνειν ὁ ἕνας, δίνειν ὁ ἄλλος καὶ οὔντων [καθεξῆν.
Παίζοντος δὲ πᾶσα ἕνα τὸ τίριν λίριν
ἀλλάζειν ὁ πλοῦτος· αὐθωρεὶν νοικοκύρην.
Τοιᾶπτα σοφὰ ἐμὲ ἀναγνώνω
ὅπερ σονσιαλιστὴν οὐκοῦν ἐγένονα,
σὺν Μάξ, Φῖρς, Ἀρλοὺμπ, Ἐμβεναρόγια,
τὸ ὁποῖον σοφὶ ἄνδρι ἀνῆρι ἀνεφ πολλὰ λόγια.
Τᾶπτα καὶ λέξον ποιεῖν ἀλληλοδιαδόχων,
ἑστωντας δὲ εἰς τὸν σὸν λαιμὸν τὸ κῦμα μεθὰ [τὸν βρόχον!

Ὁ Ἀγκαθ ἴγγελος

Ἀμαρτωλὴ στήλη

Η ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ἀφοῦ ὁ ἐραστὴς των δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀπαρνηθῇ οὔτε τὴ μιά, οὔτε τὴν ἄλλη, κι' αὐτές, ἡ καθεμιὰ γιὰ λογαριασμό της δὲν τὸ ἠνείχοντο αὐτό.. ἀπεφάσαν νὰ λύσουν τὴν διαφορὰν των διὰ μονομαχίας. Συνηντήθηκαν λοιπὸν στὸ μπουντουὰρ τῆς Μαριέττας κι' ἀπεφάσισαν νὰ γίνῃ ἐκεῖ ἡ μονομαχία μεταξὺ δυὸ καθρεπτῶν. Σεοὺθηκαν στὴ στιγμή. Ἡ Μαριὰια ἔμεινε μὲ τὸ πουκαμισάκι της καὶ μὲ τὸ μεταξωτὸ ρὸζ παντελόνι της, κ' ἡ Μαριέττα μὲ τὴν φανελλίτσα της καὶ τὸ βατιστένιο της παντελόνι. Πῆραν δυὸ ξίγη κ' ἐσάσθησαν εἰς προσοχήν. Πρὶν ὅμως διεστανρώ ο ν τὰ ξίφη των, διεστ ρυώθησαν τὰ βλέμματά των. Τὶ ὡραῖαι ποὺ ἦσαν!.. Μὲ τοὺς γυμνοὺς των ὤμους, τὰ σφριγηλά των μπράτσια, τὰ στήθη, τὰ μηρά των, τοὺς γλουτούς· ἡ καθεμιά, περίεργο! εὕρισκε τὴν ἄλλη πιὸ ὡραία, πιὸ ἐλκυστική. Ὥστε λοιπὸν ἐκεῖν ς ἐχαίρετο καὶ τὶς δύο! Μ' αὐτὸ ἦτο ἄνω ποταμῶν! Τίποτε μιὰ ἀπ' τὶς δυὸ ἔπρεπε νὰ λε ψῇ. Κρῖμα! ἀλλ' ἔπρεπε. Τὰ ξίφη διεσταυρώθησαν κ' ἡ μάχη ἤρχισεν ἀγρία, πεισματώδης, θελκτική. Τὰ μικροῦλικα ποδαράκια μέσ' στὶς κενιητὲς παντοῦφλες, χτυποῦσαν θυμώδη τα ταπέτο κ' ὁ ἀέρας ποὺ φούσκωνε τὰ παντελονάκια των ἔπηῤῥανε τὸ θέλγητρον· τὰ μτράτα ἀπλώνουνταν χιονόλευκα καὶ τὰ στήθη ἀνεπάλλοντο τρομώδη. Αἴφνης ἡ Μαριάνα ἔβαλε μι ι δυνατὴ φωνή. Νόμισε σὰν νὰ εἶδε αἷ ια στὸ στῆθος τῆς ἀντιπάλου της. Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία· τὴν πλήγωσε καὶ ἴως θανασίμως. Ἔρριψε τὸ ξίφος, ἔ μ ῃ τε πρὸς τὴν Μαριέττα μετανοημένη κι' ἄρχισε νὰ φλῇ μὲ κλάματ τὴν πληγή, ποὺ τῆς ἄνοιξε. Μπορεῖ, ἐσκέψθη, νὰ τῆς κάνῃ καλὸ ἂν τῆς φυσῄξω ἡ ἴδια τὸ οἶμα τῆς πληγῆς; Καὶ τόσο περισσότερο ἔκλινε νὰ τὸ τισέψῃ ὅσο ἔβλεπε τὴν Μαριέττα νὰ μὴ μπάνα σὴν ἀλθὰ καὶ σ' ἕνα τσεῖζρέι κόφτουνε τὲν ἄθωπο, κρὶ γιὰ τ' αὐτὸ δὲν ἔχουνε πολλὰ κασαπομάχαιρα ἐπά-δά, σὰν ἀτουδὰ ποῦ εἶσαι, γιατὶ ἐγὼ 'γινα δὰ Ἀνθηναῖος καὶ μὴ θαρρεῖς πῶς εἶμαι παληοχορῳάτης σὰν τὴν ἀπατή σου. Ἀγνάντωσες;

Σοῦ πέμπω τσὴ καρδιάς μου τὰ φιλιὰ

Μανωλιὸς Πατσαβουράκις

Τὶκ-τικτὶκ-τάκ...

Ἡ Δακτυλογράφος

Εἰς τὸν σιδηρόπλεκτον κάλαθον τῶν ἀχρήστων τῆς ὁδοῦ Σταδίου βρῆκα, μεταξὺ ἄλλων, τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴν ποὺ θὰ ἦτο ἀλήθεια κρῖμα νὰ χαθῇ.

Κύριον Χ..., ἔμπορον Ἐνταῦθα.

Κύριε,

Θεωρῶ καθῆκον μου νὰ σᾶς ἐκμυστηρευθῶ καὶ νὰ σᾶς ἐκφράσω διὰ τῆς παρούσης τοὺς λόγους τῆς παραιτήσεώς μου.

Ὅταν μὲ προσελάβατε δακτυλογράφον εἰς τὸ γραφεῖον σας ἐνόμισα ὅτι, διὰ νὰ μὲ προτιμήσητε μεταξὺ ἄλλων, κάπως θὰ σᾶς ἤλκυσα ἰδιαιτέρως κι' ὅτι κάποιαν ὑστεροβουλίαν θὰ εἴχατε. Ἀλλοίμονο· τὴν πρώτη δεύτερη ἡμέρα ἐβεβαιώθην περὶ τοῦ ἐναντίου. Οὔτε γυρίζατε νὰ μὲ κυττάξετε· ἔστω μιὰ φορά! Σὰν κάτι νὰ μᾶς χώριζε. Μὰ τί; Κι' ὅμως, κ. Χ..., νὰ ξέρατε πόσα σχέδια ἔπλεκα ἐγὼ ὅταν ἐρχόμουν στὸ γραφεῖον σας.. "Ἠκουσα ὅτι ἐζοῦσατε μόνος κι' ὅτι δὲν σᾶς ἤρεσαν ἡ τρέλλες. Καὶ σκέφθηκα ὅτι θὰ ἤμουν καλὴ γιὰ σᾶς, ὅτι θὰ μπορουσα νὰ σᾶς δόσω ὅ,τι σᾶς ἔλειπε. Ἀλλὰ δὲν τὸ θελήσατε... Ὦ, δὲν ἔχω κανένα παράπονο· ἀπὸ σᾶς κανένα! ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου ναί!— δὲν στάθηκα τυχερή. "Αν κι' ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα. (Τί ἄλλο; καὶ τὶς τριακόσιες δραχμὲς ποὺ ἔπερνα, τὶς ἔδινα γιὰ ροῦχα, κάλτσες κι' αὐτά... Μὰ ποῦ ἐσεῖς! οὔτε μιὰ φορὰ δὲν γυρίσατε νὰ κυττάξετε τὸ ντεκολτέ μου, τὶς γάμπες μου— κάτι εἶχα κι' ἐγώ, νομίζω...) Τέλος, ὅλα πῆγαν χαμένα! Καὶ νὰ ἰδῆτε· ἐνῷ προσπαθοῦσα νὰ σᾶς ἀρέσω καὶ νὰ μ' ἐρωτευθῆτε σεῖς, κόντεψα νὰ σᾶς ἐρωτευθῶ ἐγώ! Κι' ἀν σήμερα σᾶς ἀφίνω, εἶνε διότι αἰσθάνομαι ὅτι δὲν ἔχω δυνάμεις γ' ἀντισταθῶ στὸ αἴσθημά μου καὶ φοβοῦμαι μὴ τυχὸν καμμιὰν ἡμέραν χυθῶ μόνη μου στὴν ἀγκαλιά σας καὶ σᾶς εἰπῶ: «Νοιῶστε το, ἐπὶ τέλους, σᾶς ἀγαπῶ!» Καὶ δὲν εἶν' αὐτό: φοβοῦμαι μήπως γινόμουν γελοία καὶ μ' ἀποκρούατε, εἰδ' ἄλλως... Ναί· εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ φύγω—τὸ βλέπετε κι' ὁ ἴδιος, ὑποθέτω. Θὰ προσπαθήσω μὲ κάθε τρόπο νὰ σᾶς λησμονήσω. Καὶ σεῖς, ἂν μισῆτε ὅλες τὶς γυναῖκες, κάμε ε δι' ἐμὲ μίαν ἐξαίρεσιν κ' ἐνθυμηθῆ·ε, ὀχι ἄλλο τίποτε, παρ' ὅτ ἐφάνηκα τόσον εἰλικρινὴς ἀπέναντί σας καὶ διέκοψα μόνη μου καὶ τόσο σκληρὰ τὰ ὄνειρα ποὺ ἐπλέξα γιὰ τὸ μέλλον...

Ἀντίο, κ. Χ..., ἀντίο διὰ παντός! Θὰ εἶνε ἀργὰ ἴσως ὅταν σκεφθῆτε μιὰν ἡμέρα τὶ χάσατε, καὶ θὰ εἶνε δύσκολο νὰ ξαναβρῆτε κορίτσι ὡραῖο, ἀπὸ σπίτι καὶ χωρὶς ἀπαιτήσεις σὰν τὴν

Μαρίκα

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν: Π. Ναλέος

Ἐπά-δὰ καὶ τὰ Κρητικάτσα!

ΓΡΑΦΕΣ ΣΤΗΝ ΚΟΠΕΛΛΙΑ ΜΟΥ

Ἀγάπη μου, Ζουμπουλιά μου,

Σοὺρρσρψα δὰ προχθὲς γιὰ τὸ ριζιλίκι ἀποὺπαῦα σὸ μπαπόρι μαθές, ἀποὺ ἐγγλότωσα ἀπὸ τοῦ διαόλου τὴν ὀρά. Ἐδ ὰ σοῦ γράφω μέσα ἀπ' τὴν Ἀνθήνα καὶ δὲν κατέχω ἀποῦ ποῦ νὰ σοῦ πρωτοβάλω ἀρχής. Τὸ ταξεῖδι εἶνε περιττὸς νὰ σοῦ τ' ἀποσῶσω πρὸς τὸ παρόντες καὶ θὰ μάθῃς ἐδ-ὰ πλειὰ μεγάλης σπουδαίας πράμματα. Ἐπά-δὰ ἔχει ἄλλο σόἰ γαϊδάρους καὶ καβαλλικεύουνε ξύλινους σὰν τὰ σπίτα καὶ πορπατοῦνε στὰ σίντρεα μὲ τὸν ἐλεκτισμό, δὲν εἶτε σὰν ἐκεῖνο ποὺ γόρσα ἀπὸ τοῦ συντέκνου μας τοῦ Γιωργάκη, ἀποῦθελε ὅλο νὰ τοῦ καρφώνῃς τὸ νημα·ερό. Κ' ἔντα ὄνομα θαρρεῖς καὶ τσὶ ἔχουνε; τὰ λένε τράμα. Μπαίνω μέσα καὶ καθίζω σὰν ἀριστουγράτης; καὶ ρομπάζω (ζῆμαθα τὸ' Ἀνθηνέϊκα) καὶ πάω στὴν Οὐμόνοιας κι' ἀπόκειας πορίζω ὄξω σὰν καπετάνιος ποὺμαι μὲ τσὶ μαχαιρομπιστόλες, καὶ νὰ μὲ 'δῆς ἐδὰ ὀρῇ κακή σου 'μέρα θὰ θαρρῆς πῶς εἶμαι ἀπὸ τὴν Ὀγρώπη φερμένος. Καὶ ποῦ νὰ 'δῆς μιὰν ἄλλη μηχανή. Σὰν ἔντα λές; Τὰ ἀφουτοκίνητα ποὺ πᾶνε ἀπὸ τὴ μιὰ μπάνα σὴν ἄλλη καὶ σ' ἕνα τσεῖζρέι κόφτουνε τὲν ἄθωπο, κρὶ γιὰ τ' αὐτὸ δὲν ἔχουνε πολλὰ κασαπομάχαιρα ἐπά-δά, σὰν ἀτουδὰ ποῦ εἶσαι, γιατὶ ἐγὼ 'γινα δὰ Ἀνθηναῖος καὶ μὴ θαρρεῖς πῶς εἶμαι παληοχορῳάτης σὰν τὴν ἀπατή σου. Ἀγνάντωσες;

Σοῦ πέμπω τσὴ καρδιάς μου τὰ φιλιὰ

Μανωλιὸς Πατσαβουράκις

Ἀθηναϊκὰ ἀναγνώσματα

ΡΩΣΣΙΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΠΟΥ ΠΕΡΝΟΥΣΕ ΓΙ' ΑΝΔΡΑΣ

Εἰς τὰς καδρίλλιας ἡ Δνὶς Θάλεια Ν... ἦτο ἀγκαξὲ μὲ τὸν Πρίγκηπα καὶ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς μὲ τὴν Λίδα Ζ

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ Θάλεια εἰς τὴν φίλην της.

— Κ' ἐγώ, ἀπήντησεν ἐκείνη σιγά, χωρὶς ν' ἀκουσθοῦν.

Ὁ Πρίγκηψ ἦτο πολὺ περισσότερον στωμύλος τώρα.

— Τὸν ἐνεθουσίασεν, ἐσκέπτετο ἡ Θάλεια, τὸν ἐσαγήνευσεν· εἶνε Σειρὴν...

"Ισως νὰ ἦτο καὶ αὐτὸ Πάντως ὁ Πρίγκηψ εὑρεθεὶς ὑποχρεωμένος νὰ πῇ ὀλίγον καμπανίτην, ἠ ὐθάνετο ἑαυτὸν εὐθυμότερον...

— Νὰ ἐρευνήσωμεν, Ὑψηλότατε. Θὰ εὑρεθῇ, δὲν γίνεται. Ἂν σᾶς ἔπεσε ἐδῶ—εἴπατε ἦτο ἐντὸς φακέλλου; Θὰ εἶνε ἐδῶ... Ὀλόκληρος ἐπιστολή...

Καὶ ἀναζητοῦσα διὰ τοῦ βλέμματος ἡ κυρία Χ.., ἔσπευσε πρὸς τὴν ἔξοδον νὰ καλέσῃ τὴν ὑπηρεσίαν. Ἀλλ' ὁ Πρίγκηψ τὴν συνεκράτησε.

— Παρακαλῶ, Κυρία. Θὰ λυπηθῶ, σᾶς βεβαιῶ, πάρα πολὺ—δὲν μπορεῖτε νὰ φανταθῆτε πόσον— ἂν τὴν χάσω, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ὑποβληθῆτε εἰς τὸν κόπον νὰ ἐρευνήσητε. Δὲν θὰ ἤθελα μάλιστα νὰ γίνῃ καθόλου καθόλου λόγος.

Ἐφαίνετο δὲ εἰλικρινῶς ἐπιθυμῶν νὰ μὴ κοινολογηθῇ τὸ πρᾶγμα, ἰσήμαντον μὲν καθ' ἑαυτό, μὰ ἐπιστολή, ἀλλ' εἰς τὸ ὁποῖον οὗτος ἔδιδε μεγίστην σημασίαν, ὡς ἐπρόσιδεν ἡ συγκίνησις, ἤτις ἦτο ἐζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του.

— Ὅπως θέλετε... ἀλλ' εἶνε περίεργον! Ἐπιστολὴ προσωπικὴ σας... Μὰ πῶς σᾶς ἔπεσε; Μήτως... Δύτι (ξεύφω κ' ἐγώ; τί νὰ πῶ;...), ἂν τὴν εὕρισκε κανεὶς τὼν προσκεκλημένων θὰ τὴν παρέδιδε...

— Τέλος, ἂν εὑρεθῇ εὑρέθη. Πιρακαλῶ ὅμως καὶ πάλιν μὴν κα ἐσε λόγον εἰς κ νέναν· θὰ μὲ ὑποχρεώσητε.

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε; ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀλλὰ μὲ συγχωρῆτε...

— Παρακαλῶ.

— Ὑψηλότατε, εἶπεν ἡ Κα Τρ μη, σπεύδουσα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πρίγκηπος καὶ τείνουσα μίαν ἐπιστολήν. Εἶνε ρέβαια

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

Η ΦΡΟΝΙΜΗ ΣΟΥΖΗ

Τοῦ ROGER RÉGIS

Ἦταν ὡραῖα· ὡς τὴν τελευταία πράξι πέρασαν ἕξοχα ἐκεῖνη τὴ βραδυὰ στὰ Ἠλύσια, ὅπου παίζουνταν μιὰ νέα ἐπιθεώρησι. Μόνο ποὺ στὴν τελευταία πράξι ἡ κ. Ντυβρέγι ἀδιαθέτησε καὶ πῆρε τὸν ἄνδρα της καὶ φύγαν.

— Μὲ συγχωρεῖς, Σούζη, εἶπ' ἐκεῖνος βγαίνοντας ἀπ' τὸ θεωρεῖο. Ὁ Μὰξ θὰ ἔχῃ τὴν καλωσύνη νὰ σᾶς συνοδεύσῃ.

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ὁ νέος.

Ἀλλ' ὅταν τὸ ζεῦγος Ντυβρέγι ἔφυγε, ἡ Σούζη κι' ὁ Μὰξ ἔνοιωσαν κάποια ἀμηχανία ποὺ ἔμειναν μόνοι στὸ θεωρεῖο.

Χήρα, ὀδὼ καὶ τρία χρόνια, ἡ Σούζη, ἀγαποῦσε τὴ μοναξιὰ καὶ μόλις τώρα τελευταῖα ἄρχισε νὰ βγαίνῃ, γιὰ νὰ κάνῃ τὴ χάρι καὶ τῆς φίλης της κ. Ντυβρέγι, π' ὅλο τῆς ἔλεγε : ἔβγα-ἔβγα. Ἦταν ὡραία, καθ' ὅλα ὡραία κ' εἶχε πάρα πολλοὺς θαυμαστάς. Μὲ τὴν τόση ὅμως ἀδιαφορία καὶ ψυχρότητα ποὺ ἔδειχνε, σιγὰ-σιγὰ ἀποτραβήχθηκαν ὅλοι τους. Ἕνας μονάχα ἀπέμεινε : ὁ Μὰξ Λεμπέρ. Μόνο αὐτὸς δὲν ἀπελπίσθηκε· ἴσως γιατὶ μόνο αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε.

Λοιπόν, ἂν ἔνοιωσαν ἁπλῶς ἀμηχανία στὸ θεωρεῖο μόνοι, μέσ' στὸ αὐτοκίνητο, ποὺ τοὺς πήγαινε στὸ σπίτι τῆς Σούζη, μετὰ τὴν παράστασι, ἔνοιωσαν κάτι νὰ τοὺς πνίγῃ. Δὲν μιλοῦσαν. Κάποια στιγμὴ τὸ χέρι τοῦ Μὰξ ἄγγιγε τὸ δικό της. Τὸ τράβηξε εὐθύς.

— Ἄχ, πότε θὰ φτάσω σπίτι ! σκέπτουνταν.

Τέλος ἔφθασαν. Ἐνῷ τὸν εὐχαριστοῦσε, ἔτοιμη νὰ κατέβῃ, ἔξαφνα θυμήθηκε ὅτι τὸ φόρεμά της κούμπωνε ἀπὸ πίσω, ὅτι ἡ καμαριέρα της ἔλειπε, καί ; θᾶμενε ντυμένη κι' ἄϋπνη ὡς τὸ πρωί ;

— Φίλε μου, μὲ συγχωρεῖτε,..ἂν εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ προσφέρετε μιὰν ἐκδούλευσι...

— Ὅ,τι ἀγαπᾶτε !

— Λοιπὸν περνᾶτε ἀπάνω.

Πλήρωσε τὸν σωφὲρ καὶ τὴν ἀκολούθησε. Ἅμα ἐφθασαν ἔξω ἀπ' τὴν κρεββατοκάμαρά της τὸν σταμάτησε χαμογελῶντας.

— Ξέρετε γιατὶ σᾶς παρακάλεσα ν' ἀνεβῆτε ; εἶπε. Μοῦ λείπει ἡ καμαριέρα μου καὶ θὰ λάβετε τήν καλωσύνη νὰ μὲ ξεκουμπώσετε. Μόνο αὐτό. Κατόπι εἶσθε ἐλεύθερος...

Πραγματικῶς. Ἄρχισε νὰ τὴν ξεκουμπώνῃ. Ἀλλ' ὅταν τὴν ἤελυσε κ' εἶδε γυμνὴ μπροστά του ὅλη τὴν πλάτη της ὡς κάτω, δὲν κρατήθηκε πιὰ κ' ἐκόλλησε τὰ χείλη του ψιθυρίζοντας :

— Σᾶς ἀγαπῶ, Σούζη, σᾶς ἀγαπῶ.

Ἐκείνη τὸν ἔσπρωξε ἀπότομα.

— Εἶσθε τρελλός, τοῦ εἶπε ἀγριεμμένη. Ἄ, ἄγνωσ. Φαντασθῆκατε ὅτι σᾶς κάλεσα πάνω μ' ἄλλον σκοπὸν αἴ ; Κάματε λάθος, κύριε. Σᾶς ὑπέθετα πιὸ τίμιον. Ἀλλὰ εἶσθε βλέπω καὶ σεῖς, ὅπως οἱ ἄλλοι...

— Σούζη, τὴν διέκοψε μὲ πάθος ὁ Μάξ, μὴ τὰ λέτε αὐτά, σᾶς ἱκετεύω. Ναί, σᾶς ἀγαπῶ τρελλά, ἀλλὰ σᾶς σέβομαι, σᾶς σέβομαι ἀπείρως. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς τἀποδείξω, νὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι τίποτε δὲν ζητῶ νὰ πάρω χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν σας, ἰδού, σᾶς ἀφίνω..., σᾶς ἀφίνω ἀμέσως...Ἀντίο σας !

Ἐκείνη δὲν τοῦ ἀπεκρίθη. Ἀλλ' ὅταν τὸν εἶδε νὰ φεύγῃ καὶ θυμοῖ καὶ ὅλα ὅλα χάθηκαν μέσ' στὴ φτωχὴ καρδιά της. Ἔτρεξε πρὸς τὸν διάδρομο κ' ἐφώναξε :

— Ψτ !

— Μιλήσατε ; ρώτησε μιὰ φωνὴ μέσ' στὸ σκοτάδι.

— Μιὰ στιγμή, σᾶς παρακαλῶ.

Κ' ἐνῷ ὁ Μὰξ ἀθόρυβα ἀνέβαινε σκυφτὸς τὴ σκάλα, ἡ Σούζη ἐκεῖ, στὰ σκοτεινά, ἐρρίχθηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ δόθηκε στὸν ἔρωτα καὶ στὰ φιλιά του σὰν τρελλή.

(Μεταφρ. Κ. Πρασσᾶ)

ΣΟΥΛΛΥ ΠΡΟΥΝΤΩΜ

Ἂν ἤμουνα θεός...

Ἂν ἤμουνα Θεός, θἄταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καλοί, δὲν θ' ἄφηνα τὸ Χάρο νὰ χωρίζῃ κι' οὔτε νὰ χύνουμε ἄλλα δάκρυα παρὰ μονάχα δάκρυα χαρᾶς.

Ἂν ἤμουνα Θεός, ὥριμοι πάντα θἄταν οἱ καρποὶ καὶ ἡ ζουλειὰ παιχνίδι, ποὺ θὰ τὸ παίζαμε μονάχα ἀπὸ εὐχαρίστησι νὰ νοιώθουμε τὴ δύναμί μας.

Ἂν ἤμουνα Θεός, γιὰ σένα, Κόρη, τὴν μόνη π' ἀγαπῶ, θἄπλωνα ἕναν οὐρανὸν αἰώνια λαμπερὸν καὶ γαλανὸν καὶ μόνο ἐσέ, ἀγγελέ μου, θὰ σ' ἄφηνα ὅπως εἶσαι...

Σιγὰ μονάχα

Ὅταν διαβάζῃς στίχους μου δὲν τοὺς ἀναγνωρίζω, γιατ' εἶσαι σὺ τ' ἀληθινὸ τὸ ποίημα, τὸ πιὸ ἐκλεκτὸ ἀπ' ὅλα, τὸ μόνο ποὺ μὲ συγκινεῖ. Ὦ ναί, ἂς τοὺς ἀγαπήσουμε, ἂς τοὺς ἀγαπήσουμε μαζὺ τοὺς στίχους μου, μόνο ἂς τοὺς λέμε σιγανά, γιατ' εἶνε πολὺ φτωχοὶ γιὰ νὰ τοὺς ἀπαγγέλλῃ τὸ στοματάκι σου.

Ἡ χάρι σου τοὺς ὡραΐζῃ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδικεῖ· γιατὶ στὰ χείλη σου ἀνειρεύομαι τὰ ροδοπέταλα π' ὀνοίγουν ; κ' ἡ ἀηδονόλατη φωνή σου κ' ἡ ξωτική σου ὁμορφιὰ ξεθωριάζουνε πολὺ τῶν στίχων τὴν λαμπράδα.

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Μιὰ γυναῖκα στὸν κῆπο

Ζαχ. Παπαντωνίου

Ἀπὸ τὸ πάρκο ἐπέρασεν ἡ ὥριμη Κυρία
μέσ' ἀπ' τοὺς ὄρθιους τῶν δεντρῶν, ὁλόρθη, τοὺς [κορμοὺς
Φύλλα νεκρὰ τῆς ἔριξε ἡ χρυσῆ δενδροστοιχία
κ' ἡμεῖς τοὺς μαραμένους μας συλλογισμούς.

Θἄνε ἡ γυναῖκα ποὺ ἔκλαψε πολύ! Στὰ βλέφαρά της
ἡ σκιὰ τῶν ἰρισιευγενικῶν κατέβη μαρασμῶν
τὴν λύπην ἐξεδίψασαν τὰ δάκρυά της—
καὶ τὴν ὑδρία της γέμισε στὴ βρύση τῶν λυγμῶν.

Τὰ φιλημένα, ἄλλον καιρό, κρατεῖ κλεισμένα, χείλη,
κι' ἀπάνω ἀπ' τὰ ξερόφυλλα περνάει θαμπή, σβυστή,
στὸ μῦρο τῆς ὑπομονῆς ποὺ ἀφίνουνε τὸ δείλι
τὰ πληγωμένα ἀπ' τὴ βροχὴ κλαριά, νὰ ξεχασθῇ.

Κι' ἐγὼ ποὺ ἀπὸ τὸν μάταιο τὸν κόσμο ἀναχωροῦσα
τὴν εἶδα κ' εἶπα: «Εἶνε νωρὶς—θὰ μείνω». Μυστικὰ
σὲ μιὰ Γυναῖκα Λήκυθον νὰ ἐμπιστευτῶ μποροῦσα
τὰ δάκρυά μου τὰ τσρινὰ καὶ τ' ἀναμνησιακά.

Τότε θὰ γύρωμε κι' οἱ δυὸ σὲ μιὰ βαθειὰ ἡσυχία
—οἱ κουρασμένοι, οἱ ὥριμοι πολὺ—νὰ ἰστορηθῇ
ἀπ' τὸν καθένα ἡ παλιὰ πικρὴ του ἀποτυχία
τρυφῶντας τοῦ ἄλλου τὰ φιλιὰ ὁποῦ ἔχουν μαραθῇ.

Γλυκὸ χινόπωρο τῆς ζωῆς, σοφὴ κι' ἀτάραχη ὥρα,
ξέρεις, τὰ φίλτρα πίνοντας τῆς λύπης, νὰ εὐτυχῆς,
καὶ γεύσεαι τὸν ἔρωτα σὰν τὴ χρυσῆν ὀπώρα
βαρειὰ ἀπ' τὸ μέλι τῶν χυμῶν στὰ ρόγη τῆς βροχῆς.

Τὴν ἴδια δόξα ἐπόθησε τὴ χινοπωρινὴ
καθὼς μὲ εἶδε ἡ ὥριμη γυναῖκα καὶ ἡ καρδιά της
τὰ πληγωμένα ἐτάραξε, γιὰ μιὰ στιγμὴ φτερά της
—ὅμως τὰ ξαναδίπλωσε στὴν πρώτη ὑπομονὴ

καὶ προσπεράσαμε βουβοί, δειλοὶ καὶ ἀγνωημένοι...
Ὁ λόγος ποὺ δὲν ἤτανε γραφτὸ μας ν' ἀκουστῇ
καθὼς ξερόφυλλο, ἔπεσε, λαμπρό, στὴν κοιμισμένη
θάλασσα τοῦ Ἀνεκπλήρωτου, ποὺ τόσα μοῦ κρατεῖ !

Ἐτὸ ρέμα

Κάποιον καιρὸ ὑστερότερα, σὲν φύγω καὶ γυρίσω
περασκινὸς διαβάτης πιά, νὰ σὲ θωρήσω πάλι,
κ' ἔνα κομμάτι μιᾶς καρδιᾶς ποὺμεινε δῶ ζητήσω
θὰ μὲ θυμᾶσαι ; ἢ πικρὰ θὰ γύρω τὸ κεφάλι.

Τίς ὧρες τοῦτες ποῦ σκυφτός, ὦ ! ρέμα σοῦ μιλοῦσα
κι' ἀφοῦ δὲν μ' ἔνοιωσ' ἄνθρωπος σὲ σὲ νὰ ξανοιχθῶ
στίς ὧρες τοῦτες ποῦ γλυκὰ δυὸ μάτια καρτεροῦσα
καμμιὰ φορὰ ἐδῶ δίπλα σου, θὰ ξαναβαπτισθῶ ;

Θὰ βρῶ σ' ἀσημονέρι σου κάποια παλιὰ δροσοῦλα
στὸ νόσταλγό σου μούρμουρο κάποια χορδὴ παλιά,
στὴ διπλανή π' ὠρκίσθηκα κρυφὰ στὴν ἐκκλησοιὰ
θὰ βρῶ τὸ παλιὸ 'κόνιομα ; τ' ἀλλοτινὰ φιλιά ;

Γ. Δαφ.

Παπωασλιώτισσα

Μιὰ Παππασλιώτισσα μικρὴ
μαυρομματοῦσα καὶ ξανθὴ
μοῦ 'πῆρε τὸ μυαλό μου
ἄχ, μικρή, τὸ βάσανό μου !
Ἐμάζευε γτομάταις στὸ περιβόλι της
λέρωνε τάσπρα της χεράκια καὶ τὸβραχιόλι της.
Φοράει γιὰ φουστάνι βρακάκι φουσκωτὸ
ἄχ, τί κακὸ ποὺ κάνει, τὰ κρύβει ὅλ' αὐτό !
— Βγάλε μικρὴ τὴ βράκα καὶ φόρεσε φουστάνι
νὰ ἰδῇς, ἄχ τί ὡραία, νὰ ἰδῇς πῶς θὰ σὲ πιάνῃ.
Καὶ μ' ἀπαντᾶ, ἂν θέλῃς κάμε με ταίρι σου
καὶ βάλε μ' ὅ,τι θέλεις, θἄνε στὸ χέρι σου.
Μικρό μου, θὰ σὲ πάρω, ἀφοῦ τὸ θέλῃς
καὶ θὰ σοῦ βάλω πράγματα ποῦ σὺ δὲν ξέρεις:
κοντούτσικο φουστάνι καὶ ντεκολτὲ ὡς τὴ μέση.
Ἔτσ' εἶν' ἡ μόδα τώρα, μικροῦλα μου, σάρέσει ;
—Τί ὡραία θὰ πηγαίνω, μὲ ἀπαντᾶ μαργιόλικα,
θὲ νἄχῃς ὅ,τι θέλεις, καὶ φιλάκια μπόλικα.

Ἐπικίνδυνον πυρεῖον

Πὶ βραβευθεῖσαι ἐρωτικαὶ ἐωτιστοραὶ

Ἀγαπημένη μου,

Ποῦ νὰ φανταζόμουνα ποτὲ ὅτι ἀπὸ ἕνα φτωχὸ δημοσίευμά μου στὴ «Σφαῖρα» θὰ ἐγνώριζα ἐσένα, ποὺ τώρα πιὰ συμβολίζεις ὅ,τι ὠμορφότερο, ὅ,τι τέλειο ὑπάρχει στὴν πλάσι... Τίς ἀρμονίες καὶ τ' ἀρώματα, καὶ τὶς αὐγὲς καὶ τὰ λουλούδια, ὅλα-ὅλα τὰ νοιώθω δικά σου, ὅτι σὺ τὰ χαρίζεις, σὺ τὰ σκορπᾶς. Κ' ἐγώ, εὐτυχισμένος, τὰ δέχομαι, τὰ κρύβω βαθειὰ μέσ' στὴν ψυχή μου καὶ δακρύζω ἀπὸ χαρὰ καὶ δὲν στεγνώνουν τὰ δάκρυά μου ἀπ' τὰ μάτια. Κ' εἶνε ἡ ἀσπράδα τοῦ κρίνου στὸ δέρμα σου, τὰ χρυσαφένια στάχυα στὰ μαλλιά σου, τὸ βάθος τ' οὐρανοῦ στὰ μάτια σου, γλυκόχυμο μπουμπούκι ρόδου στὸ στοματάκι σου. Εἶμαι τρελλός, ναὶ τρελλὸς μαζύ σου. Μὰ τί ὡραῖο νἄνε κανεὶς πάντα ἔτσι, τρελλός, Ἀγουξί μου, Ρόδο μου, Μοῖρα μου!

Ἀθῆναι *Κ. Παρίνης*

Η ΠΡΩΤΗ ἐξαμηνία τῆς «Σφαίρας, εἰς φύλλα τιμᾶται δραχ. πέντε.

ΟΣΟΙ ἐγράφονται συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ μᾶς ὁρίζουν ἀπὸ ποῖον ἀριθμὸν ἐπιθυμοῦν ν' ἀρχίζῃ ἡ ἀποστολή.

Ἐκδόσεις.— Ἐκυκλοφόρησε τὸ 2ον τεῦχος τῆς «Ἐπιθεωρήσεως» τοῦ κ. Χ. Βαρλέντη.

Ἀνέγνωσται

Ἔλα !

Κύτταξ' ἡ βάρκα μὲ χαρὰ
προσμένει στάκρογυάλι
κυλάει τὸ κῦμα, τὴ φιλᾶ
καὶ ξαναφεύγει πάλι.
Ἔλα· κ' ἡ βάρκα ἡ ὥμορφη
μὲ τὰ πανιά της τ' ἄσπρα.
'κεῖ, στ' ἀκρογιάλι καρτερεῖ
καὶ τὴ φωτίζουν τ' ἄστρα !
Καὶ μέσα ὁ Ἔρωτας γελᾷ
προσμένει γιὰ νὰ μποῦμε,
κ' ἀγκαλιασμένα 'μεῖς τὰ δυό,
τραγοῦδι νὰ τοῦ ποῦμε.
Ἔλα· κ' ἡ βάρκα καρτερεῖ,
ἡ χαραυγὴ σιμώνει.
Ἐγὼ θὲ νὰ τραβῶ κουπὶ
κι' ὁ Ἔρωτας τιμόνι !

Ἀγγελο Καλούδας

Σοβαρή !

Τῆς εἶπανε νὰ γείνῃ σοβαρή,
Στὸ δρόμο γέλοια νὰ μὴν κάνῃ !
Εἶνα μεγάλη πιά ! Τώρα φορεῖ
Μακρὺ φουστάνι !
Τί κρῖμα ! πιὰ δὲν θὰ μπορεῖ
Φιλίες εὔκολα νὰ πιάνῃ !
Ἀμίλητη σὰν κοῦκλ' ἀπὸ κερί,
Τὴν ἔχουν κάνει !
Τώρα κρατεῖ τὰ μάτια χαμηλά,
Κανένα δὲν πειράζει δὲν γελᾶ.
Τί χάρι χάνει . . .
Φτωχὴ μικρή ! Ζηλεύω τὸν καιρὸ
Ποῦ ἐφοροῦσες ἄσπρο ἐλαφρὸ
Κοντὸ φουστάνι !

Γ. Μ. Στρούμπουλας

Πνίξου μόν' μὴ φωνάξῃς !

Κάποιος πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Βατικανόν Ἐγύρισε ὅλα τὰ ἔμορφα μέρη του καὶ ὅταν ἐπέστρεψε γιὰ νὰ φύγῃ πέρασε ἀπὸ μιὰ βρύση τῆς ὁποίας τὸ νερὸ ἤτανε τόσο διαυγὲς καὶ τόσο κρύο, ὥστε ἠσθάνθη ὅτι διψοῦσε. Ζυγώνει λοιπὸν στὴ βρύσι καὶ προσπαθεῖ νὰ φθάσῃ τὸν κρουνό, γιατὶ μπροστὰ στὴ βρύσι ἐξηπλοῦτο ἀρκετὰ μεγάλη μιὰ γοῦργα. Ἐνῷ προσεπάθει νὰ πιῇ γλυστράει ὁ δυστυχὴς καὶ πέφτει μέσα ! Ἐκεῖ πλησίον ἦταν ἕνας σκοπὸς ἀλλὰ σὰν νὰ μὴ ἦτνα, δὲν συνεκινήθη διόλου στὰς ἀπελπιστικὰς φωνὰς τοῦ πνιγωμένου. Ἐφώναζεν ἐκεῖνος ὁ δυστυχὴς καὶ αἱ κραυγαί του φθάναν ὡς τὸν οὐρανό. Τέλος τὸν πλησιάζει ὁ φρουρὸς καὶ τοῦ λέγει :

— Βρέ, πνίξου; μόν' μὴ φωνάζῃς, γιατὶ θὰ ξυπνήσῃς τὸν Πάπα !

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) *Δημ. Σιαμπάνης*

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΦΡΑΚΟ

Ὁ καϋμένος ὁ Βαγγέλης ἤταν νὰ σκάσῃ ἀπ' τὴ φούρκα του. Ἀκοῦς, ἀδελφέ, νὰ μὴν ἔχῃ κι' αὐτὸς ἕνα φράκο νὰ φορέσῃ στ' ἀρραβωνιάσματα τοῦ Σκουμπρῆ ! Καὶ νὰ συλλογίγεται πῶς τὴν σήμερον ἡμέραν καὶ ὁ τελευταῖος μανάβης θὰ ἔχῃ καὶ φράκο καὶ σμόκιν.

— Τί διάολο τοῦ κάπνισε τώρα κι' αὐτουνοῦ τοῦ Σκουμπρῆ, νὰ κάνῃ ἐπίσημους, λέει, ἀρραβῶνες !

Καὶ ξέρεις ; τὸν ἐ πληροφόρησε κάποιος φίλος του, καλεσμένος κι' αὐτός. Μετὰ τ' ἀρραβωνιάσματα, θὰ ἔχῃ τσουμπούσι τρικούβερτο !

— Μὰ αὐτὸ ἴσα-ἴσα συλλογίζομαι κ' ἐγώ.

— Ἂς εἶνε, τοῦ εἶπεν ὁ φίλος του. Θὰ σοῦ δανείσω ἐγὼ ἕνα δικό μου...

— Τί λές, ἀδελφέ ! ἔχεις φράκο περισσευούμενο ; Ἔλα, λοιπόν, νὰ σὲ φιλήσω ! Ἐσὺ εἶσαι θαυμάσιος φίλος !... Καὶ πῶς ἔτυχε νἄχῃς δυὸ φράκα ;

— Τὸ ἀγόρασα...

— Ἄ ! ἐννοῶ... ἀπὸ τότε, βέβαια, ποῦ εἶχες διορισθῆ μέλος ἐπὶ τῆς διατιμήσεως τῶν ρουχικῶν καὶ κασμηρίων...

*

Τέλος πάντων, οἱ δύο φίλοι ἦσαν ἀπὸ τοὺς πρώτους στ' ἀρραβωνιάσματα τοῦ Σκουμπρῆ. Κι' οἱ δυ μὲ φράκο !

Ὅταν τέλειωσε ἡ τελετὴ κ' ἐκόθησαν εἰς τὸ τραπέζι οἱ καλεσμένοι γύρω, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ φράκου ἔπιασε θέσι ἀπέναντι τοῦ Βαγγέλη.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ποῦ ὁ Βαγγέλης σὰν ἀπρόσεκτος ποῦ ἦταν καὶ ἀσυνείδητος ἀπὸ φράκο, παρ' ὀλίγον νὰ χύσῃ σάλτσες καὶ νὰ τὸ πιτσιλίσῃ, ὁ φίλος του τοῦ ἔκαρφωσε μιὰ ματιὰ σὰν στιλέτο, ἐσούφρωσε τὰ χείλη καὶ τοῦκανε γόνημα, σὰν νὰ τοῦλεγε :

— Πρόσεχε, εὐλογημένε, νὰ μὴ μοῦ τὸ λερώσῃς !

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἐξακολούθησε ἕως τὸ τέλος. Σὲ κάθε ἀπρόσεκτη κίνησι τοῦ Βαγγέλη, ὁ φίλος του τὸν ἐτρυποῦσε καὶ μὲ μιὰ ἀγρια ματιὰ καὶ τοῦ ἔνευε νὰ προσέχῃ. Οἱ διπλανοὶ κάτι κατάλαβαν καὶ χαμογελοῦσαν. Ὁ Βαγγέλης κοκκίνιζε, σάστισε, τοῦ κόπηκε ἡ ὄρεξη, κι' οὔτε φαΐ ἔννοιωσε οὔτε πιοτό.

Σὰν τέλειωσε τὸ πανηγύρι κ' ἐβγῆκαν ἔξω στὸ δρόμο, ὁ Βαγγέλης ξέσκασε. Ἔβγαλε τὸ φράκο καὶ τοῦ τὤδωκε :

— Ξεφόρτωνέ με, μὲ δαύτο, χριστιανέ ! Μοῦ τῶβγαλες ξυνὸ τὸ φαΐ !

Διπλώθηκε μὲ τὸ παλτό του κ' ἔφυγε θυμωμένος.

*

Σὲ δεκαπέντε 'μέρες ἐγίνο το οἱ γάμοι. Πάλι μὲ φράκο. Νὰ πάρῃ ὁ διάολος καὶ τὰ φράκα καὶ τὸ καλό τους !

Ἕνας ἄλλος φίλος ποῦ ἔμαθε τὸ πάθημα τοῦ Βαγγέλη προσεφέρθη νὰ τοῦ δανείσῃ αὐτὸς ἕνα δικό του, νὰ πάνε μαζὺ τόγο.

— Κ' ἔννοια σου ! τοῦ εἶπε διὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ. Δὲ μὲ μέλλει κι' ἂν τὸ λερώσῃς. Ἐγὼ δὲν εἶμαι χωριάτης σὰν τὸ Νῖκο.

Κι' ἀλήθεια. Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ δευτέρου φράκου ἦταν κουβαρντᾶς καὶ γαλαντόμος.

Ὁ Βαγγέλης ὅμως, σὰν ἐκάθησαν στὸ τραπέζι καὶ δίπλα του ὁ φίλος, ἐπρόσεχε σὰν καὶ τί, καὶ μὲ δυσκολία ἄπλωνε στὶς πιατέλες, μὴν τύχῃ καὶ τοῦ στάξῃ καμμιὰ λαδιά. Ὁ φίλος του ἐστενοχωρεῖτο :

— Μωρέ, φάε ἐλεύθερα κ' ἔννοια σου ! τοῦλεγε κρυφὰ κάθε λίγο καὶ λιγάκι. Δὲν μὲ νοιάζει κι' ἂν μοῦ τὸ πιτσιλίσῃς !

Ὁ Βαγγέλης κοκκίνιζε καὶ σάστιζε καὶ τὰ εἶχε χάσει. Ποῦ νὰ φάῃ μὲ ἄνεσιν !

— Τρώγε, χριστιανέ, καὶ μὴ σὲ μέλλει ! Δὲν σοῦ τῶπα ;

Σιγὰ-σιγὰ οἱ διπλανοὶ κάτι κατάλαβαν καὶ κρυφογελοῦσαν.

Ὁ Βαγγέλης καὶ τὴ φορὰ αὐτή, ἔμεινε πάλι νηστικὸς σχεδόν.

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει πῶς τὰ ξεμπέρδεψε καὶ μὲ τὸ δεύτερο ὑποχρεωτικὸ φίλο. Βέβαια ὅμως θὰ ἔκανε ὄρκο καὶ σταυρὸ νὰ μὴ καθήσῃ σὲ τραπέζι μὲ ξένο φράκο !

Πειρασμὸς

Ὁ προορισμὸς τῆς γυναικὸς εἶνε νὰ ἀγαπηθῇ, καὶ ὄχι νὰ ἐννοηθῇ.

Αἱ ἐκ Μενιδίου ἐφοπλύστριαι

Η ΓΑΡΕΦΟΥΔΑ ΚΡΥΩΝΕΙ

Λατρεφτῶν μου μῦταιρ,

Πρότων αἴρχουμι νὰ ὑρουτίσου παιρὺ τοὶν καλλί σας ἠγυία. Αἴρχουμι, ποὺ λαῖ οὐ λώγους μας αὐτίνου τὸν μπαιζαιβαίκης τοὺ σοίζιξ μου ποῦ δαὶν μ' ἀφύνοι νὰ σοῦ γράψου στοὶν οὐρέα μου γλόσα : τσὶ μπαίει μείραι, θραὶ μᾶνννα; Πάντα μείραι. Μὶ δασκαλαίβγυ ὥτει μύγια κερήτι ὥπος πραίπι δαὶν πραίπι νὰ δυαλαμβάνοι στῶ γράμα τεὶ γλόσα ποῦ μοιλλάῖ στῶ μᾶνννα του, πάραιξ νὰ ξαιφράζαιτε οὔβροπαοικά. Τσὶ θούαι τῶρα τῶ ἄξιωτυμου πάταιρ μου, ὥποὺ φαγόθειναι νὰ μὺ δῶσσι σαὶ τούτω τὸ γουρσοῦζοι κὲ νὰ μοὺ βγᾶζοι τῶ ποῖσοιν μου ἀγάποδα. Δαῖφταιρων ἂν ὑρουτύς κὲ παιρὺ αἷμᾶς καλλὸς ἠγυιένωμε, ἂς τᾶ λαῖμαι καλλᾶ οἰγανυτούν μου μῦταιρ ποῦ ἀργυσαν τᾶ κροία κὲ ξαιπᾶγειασα οἱ δᾶλοια, τῶ λατρεφτῶν μου σὺζοιξ δαῖν μοὺ πέρνοι τσουρᾶπεια κὲ πρωστᾶζυ νᾶ φραῶω, λαῖζ, κᾶλτσαις τῦς μωδᾶς, ποὺ ἶνοι ὥροῖ μᾶβροι μᾶννγα σᾶν τῶ ψοιλᾶ τσῦτα ἀπῶ τῶ κρουμῖδοι κὲ πειᾶσθοικαν ἀπῶ τῶ ἀγειᾶζυ τᾶ ἄντζε μου κὲ τᾶ μπατζᾶκοια μου, ἄσαι ποῦ τᾶ λεμμά μου, τᾶ δαῖζνι τῶ ξαιρωβώρου γειὰ τῶ χατίροι τοὺ ἀνοῖζ μου, ὥποὺ μαῖ θαῖλι ντροικωνταῖ κὲ δαὶν μαῖ ἀφύνοι τοὶν δοιστοιχῦς γᾶ βᾶλο τῶ τσαιποῦνοι μοι ὥποὺ ἶνοι ἀπῶ μαλὺ τράγοιω κὲ βασᾶῖ κὲ κροίο κὲ βρωχοῖ. Ποὺ νᾶ στᾶ λαῖο. μοὶν τᾶ ροτάς, τῶ οἰγαυμαῖνων σου θειγᾶταιρ, ἡ μυντᾶμ Γαρεφοῦλα, αἴγυναι κὲ παπαδδιᾶ κὲ τοὶς βᾶζουν μαιττᾶγναις, τοὶς ἀνοισπᾶζωντε τῶ χαίρυ, ἶνοι, λαῖζ, τοὺ σοιρμοὺ—σοιρμοῖ γᾶ τοῦς πιᾶκι κὲ νὰ τοῦς κῶψι—νᾶ φυλλοὺν ταῖς κερῆαις κὲ ταῖς δαισπινοΐδραις τῶ χαίρυ ἰ ἀντρι, σᾶν γᾶ πέρνουν ἀντοῖδορο. Μᾶθθαι σαιβαστοῖ μου μῦταιρ ὥτει σῦμαιροις τῶ σοῖζιξ μου μαῖ αἰχοῦγειαξαιν ἀνειλεὸς τοῦ τζαναμπαῖτι, κὲ μὺ αἴχαμαι τοῦς παράδαις γειατοῖ λαῖροσσα τᾶ ἄσπρα μου χιρῶφτοια, ὥποὺ ἄσπρα ἶνοι κὲ λοιγᾶχοι νὰ σκαλοῖσω τὶν ροίς μου, νᾶ σφουγγοισθῶ ὥταν ποῖνω τῶ καφαί δαῖν βαστοὺν λαίρα μπῦτ. Πουλᾶ ἰπωφαῖρνο κὲ τραβᾶο τῶ πολοιπαθαῖς ὥποὺ πρωσαιχός —μαῖ τῶ σοιμπᾶειω— θὰ σοὺ τᾶ μολοῖσω καταλλαιπτός. Τῶρα νᾶ μοὺ σταῖλνις μουστῶποιτα κ' αἶνα ζηβγᾶροι τσουρᾶποια χωντρὰ νᾶ τᾶ φραῶω ἀπὸ μαίσα νᾶ μῦ μαργῶνο κὲ πᾶρο παιρυπλαιμωνοία.

Μεδαὶν αἴντραιρων
Μιντὰμ Καρεφούλ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ

Στὸν ὕπνο μου ψές, μὰ τὸ ναί,
μπῆκα γιὰ σὲ στὰ αἵματα,
καὶ μ' ἕνα μόρτη κουνενὲ
πῶς εἶχα, λέει, μπερδέματα...

Κᾶτι ἐπῆγε νὰ σοῦ 'πῇ,
μὰ 'γὼ τοῦ ἀγριομίλησα
καὶ μ' ἔπιασε τέτοια ὀργὴ
ποῦ τὸν ἐποδοκύλισα.

Κι' ἂν δὲν ξυπνοῦσα, βρὲ Σμαρώ,
πάνω στὸ κλάμμα μου,
θὰν ἤταγε, μὰ τὸ σταυρό,
σφαγμένος μὲ τὴ κάμα μου.

Καὶ φταί' ς, γιατὶ στὸν ξύπνο μου
σὰν νὰ μὴ φθάνῃ ἡ κάκια σου,
ἀκόμα καὶ στὸν ὕπνο μου
μὲ πνίγουν τὰ φαρμάκια σου.

Ὁ Βλάμης

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Κατὰ πῶς πᾶμε, μιὰ χαρὰ
θὰ 'βολεφθοῦμε πάντες :
γελᾶς ἐσύ, γελάω κ' ἐγὼ
καὶ παίζουμε τὶς γιάντες.
Καὶ ἂν ἡ Συνδιάσκεψις
βαστάξῃ ἀκόμη πολὺ
θὰ πάω κ' ἐγὼ ἀποστολὴ
στὸ ποθητὸ Παρί !

Ὁ οὐρανὸς κατσούφιασε
καὶ ψέλνει τὸν βαρὺ ἦχο
κ' ἐμοιασ' ἐμᾶς 'πού 'βρέχουμε
κάθε φραγὴ καὶ τοῖχο
μὰ κι' ἂν τὸν πιάσῃ τὸ πεῖσμα του
καὶ βρέχει ἀπ' τὴν αὐγή !
πιπὶ αὐτός ; πιπὶ κ' ἐμεῖς !
νὰ δοῦμε ποῦ θὰ 'βγῇ !

Ὁ Κλεάνθης

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΖΩΗ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΒΙΑΣ...

...Μάλιστα, Κύριε Πρόεδρε, εἶμαι Παρισινή, γνησία Παρισινή. Ὁ ἄνδρας μου μ' ἔπῆρε χωρὶς προῖκα, μόνο γιὰ

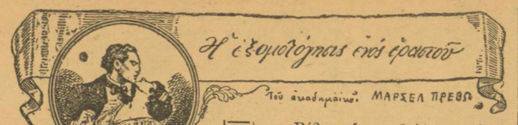

12

Βέβαια ἡ καρδιὰ μιᾶς κόρης εἶνε βιβλίο σφραγισμένο μ' ἑπτὰ σφραγῖδες, κ' ἐγὼ—ὁμολογῶ—δὲν κατάλαβα ποτὲ τὶ ἔνοιωθε στὴν καρδιά της ἐκείνη, ἀφοῦ ποτέ μας δὲν ἀλλάξαμε ἄλλα λόγια ἀπ' τὰ τυπικὰ ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἤρχονταν ἀβίαστα στὰ χείλη. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐκμυστηευθοῦμε ποτὲ τίποτε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον, ξεύραμε ὅτι μὲ τὸ νὰ βρισκόμαστε συμὰ καὶ νὰ βλεπόμαστε συχνὰ εἰς τοὺς χορούς, στὰ θέατρα, στὸ ἴδιο τραπέζι, ἀπολαμβάναμε κάτι καὶ οἱ δυό μας, μιὰ εὐχαρίστησι... Ἡ εἰκόνα αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ ποὺ ποτέ μου δὲν ἀγάπησα ἐγώ — μ τορεῖ α ὐ τ ὴ νὰ μ' ἀγάπησε κ' ἴσως νὰ μποροῦσε νὰ μοῦ χαρίσῃ τὴν εὐτυχία — σὸ σκοτεινό μου ἐκεῖνο παρελθὸν φαντάζει σὰ μιὰ λάμψι. Συμβόλιζε γιὰ μένα τὴν ἀντεῖθεσι ἐκείνου ποὺ ἔτρεπε νὰ κάμω μ' ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμνα καὶ μοῦ ἔδιδε συχνὰ μιὰ ζωντανὴ μορφὴ στὶς τύψεις μου. Βέβαια δὲν θὰ τὴν ἐγαποῦσε ποτὲ πιά, ἀλλὰ θὰ ἤταν μιὰ σοραρὴ παράλειψι σ' αὐτή μου τὴν ἐξομολόγησι ἂν ἡ ἀνάμνησίς της δὲν εὕρισκε τὴ θέση ποὺ τῆς ἔπρεπε :

Χρειάζεται ἀκόμη ἐδῶ νὰ σημειώσω καὶ κᾶτι ἄλλο σημαντικὸ ποὺ μοῦ συνέβη· διέκοψα τὶς σχέσεις μου μὲ τὴ θρησκεία. Δὲν μπορῶ βέβαια, νὰ 'πῶ ὅτι ἔχασα τὴν πίστι μου, ποτὲ δὲν τὴν χάνει κανείς· ὅσοι λέγουν πῶς τὴν ἔχασαν ἐντελῶς, θὰ πῇ πῶς δὲν τὴν εἶχανε ποτέ. "Η εἶνε κανεὶς θρῆσκος ἢ δὲν εἶνε, ἂν εἶνε δὲν ξεγίνεται. Αὐτὸ εἶνε ὅλο. Ὅποιος δὲν εἶνε θρῆσκος δὲν αἰσθάνεται ποτὲ τὴν ἀνάγκην νὰ προσευχηθῇ· ὅποιος πάλι εἶνε, προσεύχεται πάντοτε σὸ πεῖσμα κάθε λογικῆς, κι' ὅταν εὐτυχῇ κι' ὅταν δυστυχῇ κι' ὅταν ἀκόμη ἔχει κόψῃ κάθε σχέσι μὲ τὴν ἠθική. Κ' ἐγὼ προσευχόμουν πάντα. Ἀπομακρύνθηκα ἀπ' τοὺς ἐξωτερικοὺς τύπους τῆς λατρείας, ἀλλὰ τῆς ἐσωτερικῆς λατρείας ἂν λιγοστεψεν ἡ φλόγα, ὅμως δὲν ἔσβυσε ποτέ.

Ὡς τόσο, ὅπως εἶπα, τὴν θέλησί μου τὴν ἐξουσίαζε μιὰ ἄλλη θέλησι ἰσχυρότερη ἀπ' τὴν δική μου. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλο καὶ μοῦ ἤρχονταν ἡ ἐπιθυμία ν' ἀντισταθῶ, ν'ἀπαλλαγῶ ἐπιτέλους' κ'ἤμουν πάντα ἕτοιμος κι' ὅμως πάντα ἀνίκανος νὰ τὸ κάνω ! Δὲν ξέρω τί αἴσθημα μὲ κρατοῦσε δεμένον στὴ γυναῖκα ἐκείνη, μ' ὅλο ποὺ μ' ἔκαμνε νὰ ὑποφέρω αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἡ ἀγάπη της μ' εἶχε σκλαβώσῃ. Ἐξ ἄλλου χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἄρχισα σιγὰ-σιγὰ νὰ συνηθίζω τὴ ζωὴ τῶν σαλονιῶν. Τὰ μάτια μου, ἄλλοτε τόσο ἀθῶα, εἶχαν τώρα ἀνοιχθῇ, καὶ δὲν ἤταν βρωμιὰ ποὺ νὰ μὴν τὴν ἤξερα ! Στὴν ζωὴ αὐτὴ ποὺ πέρασα, τράντα τοσους μῆνες, δὲν θυμοῦμαι οὔτε μιὰ μέρα ποὺ νὰ ξύπνησα τὸ πρωὶ χωρὶς νὰ καταρασθῷ τὴν ἀδυναμία μου καὶ νὰ 'πῶ στὸν ἑαυτό μου : «αἴ σὺ κύριε· οὔτε καὶ σήμερα θἄχης τὸ θάρρος νὰ δόσῃς ἕνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι ;» Δὲν βαρύεστε· οἱ μέρες μου κ' οἱ νύχτες περνοῦσαν πάντα οἱ ἴδιες, ὅλο ἀνέβαλλα, ἀνέβαλλα κ' ἡ κωμωδία ἐξακολουθοῦσε ! Τὸ νοστιμότερο εἶνε ὅτι στο τέλος ἄρχισα νὰ παραγοριοῦμαι μὲ τὴν σκέψι ὅτι μὲ τὸν χαιρὸ δὲν ἦτο δυνατὸν παρὰ νὰ ἀλλάξουν τὰ πράγματα. Κι' ἀφοῦ θ' ἄλλαζαν μόνα τους...

***

Δὲν θὰ ξεχάσω ποτέ μου τὴν τελευταία μας ἐρωτικὴ σκηνή, στὸ σαλόνι τῶν Μαλζέρ. Ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου ἡ Μαρία-Τερέζα μοῦχε δώσῃ καὶ τὸ πρῶτο φιλί.

Ἤταν ἀπόγευμα. Ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο ἐφαίνονταν τὰ ὑψηλόκορμα δένδρα τοῦ περιβολιοῦ κ' ἀκούονταν τὰ γλυκὰ κελαδήματα τῶν πουλιῶν. Ἐγὼ καθόμουν κ' ἡ Μαρία-Τερέζα γονατισὴ στὰ πόδια μου, ὅπως συνήθως. Πλησιαζε ἡ στιγμὴ ποὺ ἔπαυε ἡ συνηθισμένημας ἐχθρα κι' ἀρχίζαμε τὶς ἐρωτικὲς διαχύσεις. Ἐξαφνα ἐπῆρα στὰ χέρια μου τὸ κομψὸ κεφαλάκι τῆς Μαρίας-Τερέζας. ἐκείνη ἐσήκωσε τὰ μάτια της τὰ θαυμαστὰ της μαυρα μάτια, γεμάτα δάκρυα... (Δάκρυα γυναικεῖα ! Πῶς παραλύουν κάθε μας δύναμι, κάθε μας ἐνεργητικότητα. κάθε μνησικακία !) Καὶ τὰ δάκρυα τρέχανε ἀργὰ-ἀργὰ σὸ ὠχρὸ πρόσωπό της. Πῶς νἄλεγα σκληρὸ λόγο στὸ δυστυχισμένο ἐκεῖνο πλάσμα, ποὺ ἔστεκε ἐμπρός μου σὲ τέτοια ἠθικὴ συντριβή ; Ἔσκυψα ἀγάλια, τρυφερὰ καὶ στὰ κλεισμένα χείλη της ἐκόλλησα τὰ διικά μου. Καὶ βάσταξε πολὺ ἐκεῖνο τὸ φιλί· κ' ἔνοιωθα τὴν καρδιά της νὰ χτυπᾶ, νὰ χτυπᾶ δυνατά...

Κάποιος ἐλαφρὸς κρότος, ἕνας σβυσμένος στεναγμὸς μᾶς διέκοψαν ἀπ'τὴν ἔκστασί μας. Ὁ "Εκτωρ ! ἤταν αὐτός, ἐκεῖ, στὸ παράθυρο, καὶ δὲν τὸν εἶχαμε ἀντιληφθῇ !

Οὔτε φόβο ἔδειξα, οὔτε θορυβήθηκα. Αἰσθάνθηκα μονάχα ἕνα βαθὺν οἶκτο γιὰ τὸν δυστυχῆ αὐτόν, ποὺ ἡ σιωπηλὴ ἀγωνία του μὲ πλήγωσε περισσότερο κι' ἀπ' τὸν πιὸ σκληρὸ λόγο, ποὺ μποροῦσε νὰ πῇ. Στηρίχθηκε στὸν τοῖχο μὴν πεσῃ· καὶ μᾶς κύτταξε ἀκίνητος καὶ μ' ὀνοιχτὰ τὰ μάτια... Ἡ Μαρία-Τερέζα σηκώθηκε εὐθύς. Στὰ μάτια της εἶχαν στεγνώσῃ τὰ δάκρυα... Τοῦ ἔριξε ἕνα βλέμμα γεμάτο περιφρόνησι καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιό της καὶ κλείσθηκε.

Ἐγὼ σηκώθηκα, προχώρησα πρὸς τὸν "Εκτωρα καὶ βρῆκα τὴν δύναμι νὰ τοῦ πῶ : «Κύριε,... ἐγὼ εἶμαι ὁ ἔνοχος...τί θέλετε νὰ κάμω ;

Ἔστρηφε νευρικὰ τὰ δάχτυλα τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ στὸ σακκάκι του σὰν νἄθελε νὰ τὸ ξεσχίσῃ, σὰν νὰ ἑτοιμάζωνταν νὰ μοῦ χυθῇ... Ἡ σκέψις ὅτι δυνατὸν νὰ πάθαινα μιὰ τέτοια προσβολὴ χωρὶς νὰ μπορῶ ν' ἀντισταθῶ, μοῦ παρέλυσε τὰ νεῦρα καὶ μ' ἔφερε παγερὸ ἱδρὼ στὸ μέτωπο.

Ἀλλ' εὐθύς, τὸ ἀριστερό του χέρι ἄφησε τὸν τοῖχο, ὅπου ἀκουμποῦσε, καὶ σφίχθηκε σπασμωδικὰ στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς του.

— Ὑποφέρω, εἶπε. Μὰ φονεύετε κ' οἱ δυό σας...

Κ' ἔγειρε ἀπάνω μου. Ἔνοιωθα τὰ νύχια του νὰ 'μπήγονται στὸν ὦμο μου. Πγίγονταν...

-- Βάσταξέ με ψιθύρισε.

Κάθησε στὴν ἴδια ἐκείνη πολυθρόνα ὅπου πρὸ ὀλίγου ἐγὼ κ' ἡ Μαρία-Τερέζα ἀλλάξαμε τὰ πιὸ τρελλὰ φιλιά μας.

Καὶ σωριάσθηκε ἐκεῖ, μὲ τὸ κεφάλι ριχμένο πίσω, ἐνῷ τὸ χέρι του σφίγγωνταν νευρικὰ στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς του.

Σὰν ἀστραπὴ τότε περάσαν ἀπ' τὸ νοῦ μου αὐτὲς οἱ δυὸ σκέψεις. Ἡ μία ἤταν : «Πόσο γέρασε !...» κ' ἡ ἄλλη : «γιὰ πρώτη φορὰ μοῦ μίλησε στὸν ἑνικό...». Ἔψιθύρισα : νὰ σημάνω τὸ κουδούνι ; Μοῦ ἔνευσε : ὄχι. Καὶ μείναμε ἔτσι στιγμὲς ἐγὼ ὄρθιος κυττάζοντάς τον, κι' αὐτὸς ξαπλωμένος μὲ τὸ χέρι στὴν καρδιά...

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(41) ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ (41)

Βέβαιος ὅτι ἦτο αὐτό, ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ

Μόλις ἔσυρε τὸν σύρτην, ἡ θύρα ἠνοίχθη βιαίως καὶ ἡ Μιμὴ εὑρέθη εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ δωματίου του.

— Σύ, ἐδῶ ;

— Ναί, Κύριε Λέανδρε ἐγώ, ἐγώ, ναί, μοῦ ἦτο ἀδύνατον, ὅλην τὴν νύχτα...

— Δεσποινίς, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς εἰπῶ, μ' ἐκπλήσσει τρομερὰ τὸ θάρρος σας..." Ὀλαι αἱ στιγμαί μου εἶνε ἀκατάλληλοι δι' ἐπισκέψεις, σεῖς δὲ ἤλθατε εἰς τὴν πλέον ἀκατάλληλον στιγμήν...»

— Κύριε Λέανδρε, μπορεῖτε νὰ μὲ ὑβρίσετε, νὰ μὲ κάνετε ὅ,τι θέλετε, τὸ ἀξίζω, ξεύρω ὅτι τὸ ἀξίζω, ἀλλ' ἀκοῦστε με — ὄχι, μὴ μοῦ λέτε ὅτι δὲν εἶνε ὥρα, πάντα εἶνε ὥρα.., Ἀκοῦστε με, κάντε μου τὴ χάρι νὰ μ' ἀκούσετε, μὴ μοῦ ἀρνηθῆτε !

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα, τὸν ἔπιασε ἀπ' τὰ πόδια μὲ τὰ δυό της χέρια κ' ἔκλινε τὴν κεφαλήν της.

Ὁ Λέανδρος ἠγανάκτησε κατ' ἀρχάς, ἠπόρεσε κατόπιν, ἐθορυβεῖτο ἤδη.

-- Μιμὴ σήκω, σὲ παρακαλῶ. Σήκω, σὲ ἀκούω ὀρθή, σήκω...

Καὶ προσεπάθει νὰ τὴν ἀνεγείρῃ. Ἀλλ' ἐκείνη κατέκειτο ἤδη σωρὸς ἔμπροσθέν του, καὶ ἐδράττετο τόσον ἰσχυρῶς τῶν ποδῶν του, ὥστε τοῦ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὴν σηκώσῃ.

— Μιμή, σὲ παρακαλῶ...

— Ὄχι, ἐδῶ, στὰ πόδια σου θὰ μείνω, πάτησέ με, κάνε με ὅ,τι θέλεις, δὲν θὰ σηκωθῶ ἀπ' τὰ πόδια σου, δὲν θὰ σηκωθῶ προτοῦ νὰ συγχωρέσῃς...

— Ἐγώ ; Νὰ σὲ συγχωρήσω ἐγώ ; Μὰ δὲν ἔχω τίποτε νὰ σὲ συγχωρήσω· δὲν μοῦ ἔκανες τίποτε !

— Ὦ, δὲν σοῦ ἔκαμα τίποτε ! Ναί, μιὰ γυναῖκα σὰν ἐμένα δὲν μποροῦσε νὰ σοῦ κάνῃ τίποτε, ἀλλ' ὄχι ! σοῦ ἔφταιξα. Ναί ἤμουνα μιὰ τρελλὴ...

-- Μιμή !

— . . . ἤμουνα μιὰ πόρνη καὶ εἶμαι ἀκόμη, ἀνάξια νὰ σὲ ἰδῶ κατὰ πρόσωπον καὶ ν' ἀναβάνω τ' ὄνομα τῆς ἀγαπημένης σου· ἡ μολυσμένη ἀνάσα μου θὰ θάμπωνε τὰ κρύσταλλά σας, κι' ὅμως, χωρὶς νὰ σὲ γνωρίζω, σοῦ ἔκανα κακό, τῆς ἔκανα κακό... Ἔγινα ὄργανον σκευωρίας ἐναντίον σας... Συγχώρησέ με !

— Μιμή, δὲν μοῦ ἔκανες τίποτε σοῦ εἶπα· δὲν καταλαβαίνω νὰ μοῦ ἔκαμες τίποτε· τώρα μὲ συγχίζεις ἐπιμένουσα...

— Δὲν μὲ συγχωρεῖς αἴ ; διότι μὲ περιφρονεῖς ! — Ὦ τὴν ἀξίζω τὴν περιφρόνησί σου. Τὴν ἀξίζω ... Ἀλλὰ θὰ τὴν ἐπελύνω ἐγὼ τὴν ντροπή μου καὶ θὰ πληρωθῶ μονάχη μου γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμα !

Καὶ προφέρουσα ἔτι τὰς τελευταίας λέξεις, ἤνοιξε καὶ πάλιν τὴν θύραν καὶ ἐξηφανίσθη...

***

Μία μόνη σταγὼν ἐλαίου εἶχεν ὑπολειφθῇ εἰς τὴν καντήλαν ἥτις ἐκρέματο ἐνώπιον τῆς μικρᾶς ξυλίνης εἰκόνος τῆς Παναγίας καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀσθενὴς φλὸξ ὑπέτρεμεν ἀγωνιώδης...

Τὰ λευκὰ καλύμματα τῆς κλίνης εἶχον καταπέσῃ ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ δαπέδου καὶ ἀπεκάλυπτον τὸ σῶμα τῆς κατακεκλειμένης μοναχῆς, ἥτις δὲν ἦτο ἄλλη παρὰ ἡ Τηνέλλα. Οἱ λεπτοφυοῖς βραχίονές της ὀτὲ μὲν κρεμάμενοι ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κλίνης, ὀτὲ δὲ φερόμενοι ἀσυναισθήτως εἰς τὸ μέτωπον καὶ συμπλεκόμενοι ὑπὲρ τοὺς βοστρύχους της, δὲν ἤσαν οἱ ἄλλοτε γαλακτώδεις, δροσεροὶ ἐκεῖνοι χείμαρροι σαρκός, ἀλλ' ἐκλελυμένοι, ὑδαρεῖς, ἀπισχνυμένοι. Ἐκεῖ ὁπόθεν ἄλλοτε ἀνεπήδων ροδαλοὶ καὶ χυμώδεις οἱ ἀτίμητοι καρποὶ τοῦ στήθους της, ἤδη μόλις διεκρίνοντο δύο τεφρὰ στίγματα, ἐνῷ αἱ προτεταμένοι πλευραὶ τοῦ θώρακος ἐνεφάνιζον σκελετώδη τὸν ἄλλοτε ἀλαβάστρινον πλοῦτον της· Λεξιά, κυλότης περιφερικῆς διαμέτρου πέντε ἐως ἓξ δακτύλων, ἐσημείου τὴν καταστρεπτικὴν διάβασιν τῆς ἐπαράτου νόσου. Ἡ λεπτὴ σὰρξ ἐφρύγετο ὑπὸ ἀδιάλειπτον ὑψηλὸν πυρετὸν καὶ ὁ παροξυσματικός, ξηρὸς βῆξ ἐπέτεινε τὴν κομματώδη δύσπνοιαν τῆς ἀσθενοῦς. Μόνον τὸ πρόσωπον διετήρει ἰλαρὸν τὴν προτέραν χάριν καὶ συμπαθητικότητα. Αἱ κόγχαι, ἐξέχουσαι, ἀνεξέικνυον ἐπὶ μᾶλλον τοὺς ὡραίους ὀφθαλμοὺς καὶ οἱ μελανοὶ γύροι, οἵτινες τοὺς ἐσκίαζον, τοὺς ἔκαμναν νὰ φαίνονται ὡσεὶ ἐμπεπηγμένοι εἰς τὸ βάθος τοῦ κρανίου.

Μόλις ὑπέφωσκεν ἡ αὐγή, ἤρεμε νὰ σημαίνῃ τὸ ὀξύβοον σήμαντρον τοῦ ναΐδριου τῆς μονῆς, καλοῦν τὸς ἀδελφὰς εἰς τὴν δέησιν τοῦ ὄρθρου.

Ἡ Τηνέλλα ἀνεταράχθη σπασμωδικῶς ἀνέσυρε τὰ κλινοσκεπάσματα καὶ ἐκάλυψεν ἐτιμελῶς τὰ γυμνά της μέλη.

— Ζῶ ; διηρώτησεν ἑαυτήν, τὰ χείλη της ἐψέλλισαν δὶς γὸ ὄνομα τοῦ Λεάνδρου, καὶ ἐπανέπεσεν εἰς τὴν προτέραν ληθαργώδη παραληρηματικὴν κατάστασιν.

Ἐντὸς ὀλίγου ἡ θύρα τοῦ κελλίου της ἐκρούσθη τρίς, κατὰ τὴν κρατοῦσαν ἐν τῇ μονῇ τάξιν, καὶ ἡ ἡγουμένη Εὐσεβία, χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν, προέβη ἠρέμα πρὸς τὸ προσκέφαλον τῆς ἀσθενοῦς μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας καὶ ἀποτείνουσα τὸν συνήθη χαιρετισμόν.

— Ἡ εὐλογία τοῦ Κυρίου ἐπὶ σέ, τέκνον μου.

— Εὐχαριστῶ, ἐψαύλισεν ἡ Τηνέλλα.

— Ἠσυχοτέραν, ἐλπίζω, θὰ διῆλθε τὴν κακοσέληνον ταύτην νύκτα, διότι τὸ μεσονύκτιον συνήλθομεν αἱ ἀδελφαὶ πᾶσαι καὶ γονυκλινεῖς ἐδεήθημεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸν Ὕψιστον ὅπως εὐδοκήσῃ ἐν τῷ πλουσίῳ ἐλέει Του νὰ σοὶ ἀποδόσῃ τὴν ὑγείαν.

Ἡ Τηνέλλα, μετὰ κόπου συγκεντρώσασα τὴν προσοχήν της, ἀντελήφθη τῶν λεγομένων τῆς Πρωθηγουμένης. Ἔκλεισεν εἶτα τοὺς ὀφθαλμούς καί, μετὰ βαθείαν εἰσγοὴν καὶ περισυλλογὴν τῶν πνευματικῶν της δυνάμεων, εἶπε μὲ τρομώδη φωχήν.

— Εἰσήκουσεν, ἀδελφή μου, ὁ Ὕψιστος τὰς δεήσεις σας, διότι βλέπω νὰ πλησιάζῃ τὸ μοιραῖον τέλος καὶ ἡ ἀπαλλαγή μου ἀπὸ τοῦ ἀγωνιώδους μαρτυρίου μου.

Καὶ διεκόπη, πάλιν ὑπὸ παρατεταμένου βηχός, τὸν ὁποῖον ἐπεικολούθησε πνιγμονή.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Νεαρὸ φανταράκι αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ Δίδων πανταχόθεν. «Νεφελληνγερέτης» ἀπὸ Πολυβολαρχίας 36ου Συν)τος Τ.Τ. 918.

— Ἀνυπόφορο κουνοῦπι ἐθηλητηρίασες τὴν ἀτμοσφαῖραν ὅλης τῆς Ἑλλάδος μὲ τοὺς ἐλώδεις πυρετούς. Δύο ἑβδομάδες ὑπέφερα καὶ ἐγὼ ἐξ αἰτίας σου. Μακρυὰ τουλάχιστον ἀπὸ τὸν Ἀντάλ-Οὔζον μου· τὸ καϋλιένο κεντρὶ ἀκίνδυνον προεῖον. Ἀντάλ-Οὔζα.

— «Διοργάνωσις : Ὀφθαλμὸς Ντεκτίφ». Εὐχαρίστως ἀναλαμβάνω τὸ ταμεῖον, ἀλλὰ μὴ μοῦ χαλᾶτε τὸν τίτλον μου· δὲν εἶμαι τῶν δολλαρίων ἀλλὰ — Πριγκήπισσα τῶν μουλαριῶν.

— Δεσποινίδες Τιτίκα, Κικὴ καὶ Ἐλενίτσα, παύσατε παρακαλῶ τοὺς συχνοὺς κάθε βράδυ περιπάτους εἰς τὸν μεγάλον βραχίονα τοῦ λιμένος τῶν Καλαμῶν διότι ἐγίνατε ἀντιληπταί, ἄλλως προβαίνω εἰς ἀποκαλύψεις. Νικολάου Σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος.

— Δεσποινίδες τρέξατε νὰ πάρετε διὰ τῆς ἀλληλογραφίας ἕτοιμο μέλι ! μέλι ! μέλι ! «Μέλι Γραφεῖα Σφαίρας. Ἀθῆναι».

— Ἀνταλλάσσω c.p. μάτ ἢ καὶ τοπεῖα πανταχόθεν, ἰδιαιτέρως ἐκ Σμύρνης καὶ Βουτζᾶ. Γ. Γεωγαλᾶν Μηχανικὸν Α'. Στολίσκος Ἀεροπλάνων 533, Τ.Τ. 902.

— Κύριος μεσήλιξ, ἀρκετὰ εὐκατάστατος, ζητεῖ κόρην ἀπροστάτευτον ἵνα τὴν υἱοθετήσῃ. Γράψατε ἐκτενῶς· Α. Α. Π. Γραφεῖα «Σφαίρας».

— Στὸ ρόδον τῆς Σταμπούλ. Ρόδον εἶσαι καὶ μυρίζεις μέσα εἰς τὰ c. p. σου, ρόδον εἶσαι καὶ μεθύσκεις μέσα εἰς τὰ γράμματά σου. «Πτερωτὸς Ἴκαρος».

— Δεσποινίδες, χήραις, ζωντοχήραις σπεύσατε· ἀπεφάσισα νὰ πανδρευθῶ, ὅυεν ἀνταλλάσσω c p. καὶ φλογερὰς ἐπιστολάς ! ἄκρα ἐχεμύθεια παρελθόντος... καὶ ζωὴ ἐξησφαλισμένη ! ! Ντελάλης p. r. Πειραιά.

— Θέλων νὰ συνάψω φιλικὰς σχέσεις πρὸς διασκέδασιν τῆς μονοτόνου ζωῆς μου, ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μετὰ μοφρωμένων δεσποινίδων καὶ νεαρῶν χηρῶν Σμύρνης, Κων)τόλεως καὶ Θεσσαλονίκης. Ψευδώνυμα ἀσκλείονται. Στέλιος Χριστοδούλου, Κανάλια Βόλου Θεσσαλίας.

— Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ Δίδας ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἢ εὐσωστουμένη ἂς ἀπαντήσῃ μὲ ψευδώνυμον. Τριφυλίας χωροφύλαξ, Μεραρχία Περγάμου Μ.Α. Τ.Τ. 904.

— Εἰσερχόμενος εἰς τὸ σαλόνι τῆς Σφαῖρας ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ Δίδας πανταχόθεν. Ἄνθος νεότητος p. r. Βολον.

— Ἡ αἰχμαλωτισθεῖσα καρδία ἐλευθερωθεῖσα ἤδη, παύει ἀλληλογραφοῦσα. Κικὴ Uber Alles.

— Γόγον Τουφεξῆν. Ἀνατέλλουσαν Εὐτυχίαν. Σύμφωνος δήλωσίν σας· περιμένω ἀπάντησιν. Γράψατε. Λιάνος Ἀγδινιώτης μαθητὴς χωροφύλαξ, 2ος λόχος, 4η διμοιρία, Σχολεῖον Χωροφυλακῆς, Ἀθῆναι.

— Παρακαλῶ τὰς ἀνταλλασσούσας μετ ἐμοῦ ὅπως διευθύνωσι τὰς ἐπιστολάς των εἰς 32ον Σύνταγμα, Τ.Τ. 90). Κυνῆ ὁς τῆς Ἐλάφου — Ἀνθ)γός.

— Συνεστήθη ἐν Δράμᾳ ἡ συμμορία τῶν Εὐγενῶν Ἱπποτῶν ἔχουσα παντοῦ ὑπαρχηγίας. Ἐχοσοὶ, ἀνεξέικνυον ἐπὶ μᾶλλον τοὺς ὡραίους ὀφθαλμοὺς καὶ οἱ μελανοὶ γύροι, οἵτινες τοὺς ἐσκίαζον, τοὺς ἔκαμναν νὰ φαίνονται ὡσεὶ ἐμπεπηγμένοι εἰς τὸ βάθος τοῦ κρανίου.

— «Τρελλούτσικη Μπολσεβίκα», ὕστερ' ἀπὸ ταῖς εὐτυχισμένε, ἐκείναις στιγμὲς ποὺ μοῦ χάρισε· εἶμαι τρελλός. Ζήτησον ἐπιστολὴν Ρ... Ὑγείαινε. «Φωτεινὸ Σκοταδι».

— Λαρισσινοὶ καὶ Λαρισσινές ! Πρὸς ἄρσιν πάσης παρεξηγήσεως, μαθετε ὅτι ἡ ὑπάρχουσα συμμορία ἡ «Μαύρη Μάσκα» δὲν περιέχει μαθητὰς καὶ μαθητρίας «Στρόφρρ»

— Ἀγιαβοκλοῦδες προσοχὴ ἀπ' τὴν Μικρὰ Ἀσία καὶ ἰδίως ἀπ' τὴν Σμύρνην πούχει πεταχ ἡ κορίτσια, ἀπεφάσισα νὰ πανδρευθῶ, νἄχῃ ὅμως ἡ ὑποψηφία τὰ ἑξῆς προσόντα : Καλλονὴν (ἔστω καὶ μετρίαν), νεότητα καὶ τὸ ἀπαραίτητον καρδιὰν μὴ δοκιμασθεῖαν. Θέλει δὲ γενῆ ὑπολογαγία. Γράψατε Ι. Σ. 4ον Σύν)μα Πεζικοῦ, 3ος Πολυβόλων Τ.Τ 938

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ c. p. μὲ δεσποινίδας πανταχόθεν. Διαμαντόπουλος Βασίλειος, Ὑγειονομικὴ Ἀποθήκη Τ Τ. 90).

— Δίδες ἀνταλλάσσω καὶ ἐγὼ c p. θὰ μοῦ γράψετε «Παραπονιάρικο ναυτάκι» p.r. Ἀθῆναι.

— Στὴν ἐπὶ ἐμπρησμῷ κατα)γελθεῖσαν «Τσιγγάνικον τουρβαν», παρακαλῶ ποῦ δύναμαι νὰ σᾶς γράψω δυὸ λόγια· Ἀπογοητευμένος νικητής», p. r. Ἀθῆναι.

— Ζιζάνιον Μεταξουργείου. Νομίζω ἔ ; ὥστε ἀρνεῖσαι ὅτι παίρνεις τῆς μεντζεσόλες τοῦ «ἀδερφάκι» ; μὰ τὰ παπούτσια σου ; ἢ μήπως ἐνόμισες ὅτι θὰ σὲ δώσω τὴν τιμὴν νὰ σ'ἀποκαλύψω καὶ ἐγώ ; ἄε κόψε τὸ λαιμό σου νὰ βγάλῃς ὄνομα. Παιδὶ ἀμύνης.

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς παντὸς εἴδους εἰς Ἑλληνικὴν καὶ Ἀγγλικήν. Προτιμῶνται δίδες Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Καλαμῶν, Χανίων, Κυπαρισσίας καὶ Γαργαλιάνων. Διεύθυνσίς μου : poor yorg man Σελένιτσα Λακωνίας.

— Ἀνυπόφορο Κουνοῦπι, σέ . . . μὲ τό . . . χάριν Παιδιοῦ. Ζιζάν. Μεταξουργείου, Ι. Π. κοιμᾶσαι κι' ὀνειρεύεσαι. «Τὸ ἀδερφάκι».

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Χαρισμένο σ' ἐκεῖνον π' ἀγαπῶ

Σὰν σὲ βλέπω τὶ παθαίνω ;
ἄφωνη γιατὶ ἀπομένω ;
νὰ σοῦ πῶ ζητοῦσα τόσα
γιατί μου δένεται ἡ γλῶσσα ;
Ἂν ὅμως δὲν στὰ λέγω,
στὰ λέει ἡ σιωπή μου,
σοῦ εἶν' οἱ λόγοι ἄγνωστοι
γνωστοὶ δ' οἱ λογισμοί μου.

Θεοδόρα Β.

Ἀφιεροῦται στὴν Δίδα Βουλίτσαν

Ὦ ! ἀγουρᾶ πανσέληνος καὶ μένα νὰ θυμᾶσαι
Νὰ βγαίνεις τὰ μεσάνυκτα πάντα νὰ μὲ λυπᾶσαι
Ἐσένα βρίσκω συντροφιὰ ποῦκἀθουμαι τὸ βράδυ
Εἰς τὴς χουσὲς ἀχτῖνες σου ποῦ φέγγεις τὸ [λαγκάδι
Ποτέσου νἀμὴν κρύβεσαι καὶ πάντοτε νὰ βγαίνεις
Σκοπὰ ἐλπίδα καὶ χαρὰ εὐτοῦθε ποῦ διαβαίνεις
Γιατὶ σὲ ἀγάπη μ'ἀγαπῶ καὶ ξεύρεις τὸν καϋμό μου
Σὲ ἐένα μόνο θὰν τὸ πῶ τί εἶναι τ' ὄνειρό μου
Ἀχ! φεγγαράκι μου λαμπρὸ κᾶτι ἠθελ' ἀπὸ σένα
Μιὰ χάρι μόνον σοῦ ζητῶ ποῦ βρίσκομαι σὰ ξένα
Νἀρίχνεις στηνἀγάπη μου τὴ φωτεινήσου αἴγλη
Κι' ἐπάνω στὸ στερέωμα νὰ φαίνωνται ἀγγέλοι
Καὶ τ'ἀστεράκια τ' οὐρανοῦ διαμαντοφορεμένα
Κι' αὐτὰ νὰ φέγγουνε σ'αὐτὴ ὅπ' εἶνε ζηλεμένα.

Τ. Τ. 915 *Μηνᾶς Γρηγορᾶτος*

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Ν. Σαραντόπουλον. Ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἐλήφθη. — Α. Καλούδαν. Ἐνεγράφη. Εὐχαριστοῦμεν. — Π. Περρωτῆν. Μὲ τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδωνύμου θὰ στοιχίσῃ ἡ δημοσίευσις δραχ. ὀκτώ. — Ε. Κ. Λέσβον. Δραχμὸς ἔνδεκα - Α. Σκλαβέταν. Διὰ τὴν πώλησιν φύλλων ὑπάρχει ὁ ὑποπράκτωρ, διὰ τὴν ἄλλην κίνησιν τοῦ φύλλου νὰ φροντίζετε. — Μ. Παγ. Δύνασθε εἰς τὴν στήλην τῶν Ἰνιαιτέρων πρὸς 10 λεπτὰ τὴν λέξιν. — Ι. Σιαγγούνην. Θερμὰ συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ προαγωγῇ σας. Ἐπιτρεπόσθη. — Ν. Σουριαδάκην. Φύλλον ἐστάλη. Ἐδιορθώθη.

Ἐλήφθησαν οἱ συνδρομαὶ τῶν κ.κ. Εὐριδ. Νάλτσα. Σερ. Χριστοδουλιᾶ. Α. Κυριαζῆ, Ἑλένης Καρύδα, Κ. Γκίνη, Χρ. Νούσια, Σπυρ. Ρούμπου, Κ. Γεωργιλέα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ἐκάστη ἔγκρισις ψευδωνύμου διὰ τ

Ὁ Ἀγαθοπτικὸς τῆς Βοσκοθούλας

Α΄ — Ὁ σωτὴρ τοῦ Λιάκου

Λάμψις ἀστραπῆς ἐφώτισεν ἀποτόμως τὸν ὁρίζοντα καὶ παρατεταμένος, τρομακτικὰ κυλιόμενος, κροταλισμὸς κεραυνοῦ ἀφύπνησε τὰς κοιμωμένας ἠχοὺς τῶν ἀγρίων ὀρέων τῆς Δωρίδος. Χονδραὶ σταγόνες βροχῆς—προάγγελοι ἐπικειμένης καταιγίδος, συντρίβουν τοὺς ἀσθενεστέρους κλάδους τῶν δένδρων καὶ τὰ χαμόκλαδα καὶ ραπίζουν μὲ ἰδιάζον τὰ δοῦπον τὸ ξηρὸν καὶ πετρῶδες ἔδαφος τῶν ὀχθῶν τοῦ Μόρνου.

Τὰ ὕδατά του εἶνε μαῦρα καὶ ὁ ἀφρὸς τῶν κυμάτων του φαιός: τὸν ἔχει χρωματίσει ἡ πλημμυρα.

Ἐδῶ ἐκεῖ τὰ ὕδατα, μαινόμενα, ὑπερπηδῶσι τὰς ὄχθας καὶ λείχουν ἀπειλητικῶς τὰ κρίσπεδα τῆς σαθρᾶς ξυλίνης γεφύρας ἥτις τὰς συνδέει.

Ἡ ἐγκυμονουμένη θύελλα βογκᾶ ἀκόμη ὑπολογθάνουσα. Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἐκσπάσῃ εἰς μανιώδη λαίλαπα.

Αἴφνης, ἐν μέσῳ τῆς ἀνησύχου φύσεως, μία μελαγχολικὴ φωνὴ δονεῖ τὰς παρθένους ἠχοὺς μὲ τὰς γλυκείας στροφάς, παθητικωτάτου ᾄσματος.

Μιὰ βοσκοποῦλα ἀγάπησα,
μιὰ ζηλεμένη κόρη·
καὶ τὴν ἀγάπησα πολύ·
ἤμουν ἀλάληο πουλί·
δέκα χρονῶν ἀγόρι...

Τὸ ᾆσμα διεκόπη ἀποτόμως.

Τρεῖς ἄνδρες ἤδη, φέροντες τὰς συνήθεις ἐνδυμασίας τῶν ὀρεσιβίων ποιμένων μας, ἐπεφάνησαν διὰ μέσου τῶν θαμνοσκεπῶν βράχων, προχωροῦντες πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Μόρνου.

Οἱ δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν ποιμένες Εὐρυτᾶνες, ὁ τρίτος νέος, μόλις εἴκοσι δύο ἢ εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, ποιμὴν ἐπίσης ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Ἀρτοτίνας.

Εἶχον συναντηθῇ εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου μετέβησαν πρὸς πώλησιν προβάτων, καὶ ἐπέστρεφον ἤδη ὁμοῦ εἰς τὰ βουνά των, ὁδηγοῦντες τὰ ὑπολογθέντα ζῶα τῶν ποιμνίων των.

Ὁ νεαρὸς ποιμὴν τῆς Ἀρτοτίνας προηγεῖτο τῶν λοιπῶν. Ἐστήριζε τὴν γκλίτσαν ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὤμων του, κρεμῶν ἀπ' αὐτῆς τοὺς δύο του βραχίονας, προσεπάθει δέ, παροτρύνων διὰ φωνῶν, νὰ διαπεραιώσῃ τὰ πρόβατά του διὰ τῆς ξυλίνης γεφύρας τοῦ ποταμοῦ Μόρνου.

Ἤδη ἡ βροχὴ ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ εἰς χειμάρρους. Οἱ τρεῖς νυκτοπόροι ποιμένες προσεπάθουν νὰ τυλιχθῶσιν ὅπως ἠδύναντο καλλίτερον μέσα εἰς τὰς πυκνομάλλους φλοκάτας των καὶ νὰ καλύψουν τὰς κεφαλάς των διὰ τῶν κωνοειδῶν καλυμμάτων τῶν ἐπερραμένων εἰς αὐτάς.

Ὄπισθεν τοῦ νεαροῦ Ἀρτοτινιώτου καὶ τοῦ εὐαρίθμου ποιμνίου του ἐβάδιζον οἱ δύο ἄλλοι ὁδοιπόροι.

Ὁ ἕτερος ἐξ αὐτῶν ἦτο ἀνὴρ ὑψηλόσωμος καὶ ἁδρῶς ὡραῖος, μὲ μέλανα, ἐπιμελῶς ἐστριμμένον, μύσταχα, μορφὴν γλυκεῖαν καὶ ὀφθαλμοὺς ἐκτάκτως ζωηροὺς καὶ ἐκφραστικωτάτους. Ἡ ἡλικία του δὲν ὑπερέβαινε προφανῶς τὰ τριάκοντα ἢ τριάκοντα δύο ἔτη. Ἀλλὰ ποιά τις ἀόριστος πλὴν ἐπίμονος μελαγχολία διακεχυμένη ἐπὶ τῆς ὡραίας του μορφῆς τὸν παρίστανε πολὺ μεγαλείτερον.

Αὐτὸς ἦτο ὁ τονίσας ἐντὸς τῆς θυελλοπλήκτου ἐκείνης ἐρημίας τὸ μελαγχολικόντου ᾆσμα.

Ὁ σύντροφός του κατά τι νεώτερος αὐτοῦ ἐβάδιζε μετά τινος ταπεινότητος παραπλεύρως του καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτο ὑφιστάμενός του.

Πράγματι ὁ πρῶτος ἦτο πλούσιος τσέλιγγας τοῦ Καρπενησίου καὶ ὁ δεύτερος πιστικός του.

Ὁ προτορευόμενος νεαρὸς ποιμὴν τῆς Ἀρτοτίνης εἶχεν ἤδη πλησιάσει τὴν γέφυραν τοῦ Μόρνου καὶ προσεπάθει νὰ συγκεντρώσῃ ἐπ' αὐτῆς τὰ πρόβατά του, ὅτε ὁ ὡραῖος Εὐρυτὰν τσέλιγγας ἐπανέλαβε τὸ ᾆσμα μὲ τὸν αὐτὸν περιπαθῆ τόνον.

«Μιὰ μέρα ποῦ καθόμασταν
στὰ χόρτα τ' ἀνθισμένα
— Μάρω, ἕνα λόγο θὰ σοῦ πῶ·
— Μάρω, τῆς λέγω σ' ἀγαπῶ,
τρελλαίνομαι γιὰ σένα . . .

«Ἀπὸ τὴ μέση μ' ἄρπαξε,
μὲ φίλησε σ' τὸ στόμα
Καὶ μοῦπε—Γι' ἀναστεναγμούς,
γιὰ τῆς ἀγάπης τοὺς καϋμούς,
εἶσαι μικρὸς ἀκόμα!...

Ὁ νυκτοπόρος ἀοιδὸς διέκοψε καὶ πάλιν τὸ ᾆσμα του καὶ στεναγμός, ὃν προσεπάθει νὰ συγκαλύψῃ, ἐξώγκωσε πρὸς στιγμὴν τὰ λάσια στήθη του.

— Κύρ' Μῆτρο, εἶπεν ὁ πλησίον του βαδίζων ποιμήν, αὐτὸ τὸ τραγοῦδι σπαράζει τὴν καρδιά... Ποτέ μου δὲν τὸ εἶχα ἀκούσει! Ἐσὲ ποιὰ χώρα τὸ τραγουδοῦνε;

Ὁ τσέλιγγας ἐστράφη ἀποτόμως: Ἐμειδίασε πικρῶς καὶ ἀτεκρίθη: Σὲ καμμιά, Γιώτη.. Εἶνε ἀπὸ τὰ τραγούδια ποῦ δὲν ἔχουν πατέρα· ποῦ τὰ γεννᾷ ἡ καρδιὰ καὶ μένουν γιὰ πάντα μέσα της γιὰ νὰν τὴ σπαράζουν.

Ἐστέναξε καὶ πάλιν βαθύτατα καὶ ἐπανέλαβε τὸ ᾆσμα του:

«Μεγάλωσα καὶ τὴν ζητῶ·
μ' ἄλλον ζητᾷ ἡ καρδιά της,
καὶ μὲ ξεχνάει τ' ὀρφανό..
Ἐγώ· μως δὲν τὸ λησμονῶ
ποτὲ τὸ φίλημά της...»

⁂

Ἡ θύελλα ἐμαίνετο ἤδη. Ὑπὸ τοὺς βαρεῖς πλαταγισμοὺς τῶν ἐπτερύγων τῆς καταιγίδος τὰ προαιώνια δένδρα ἐχαμήλουν μετὰ τρόμου τὰς νεφελογείτονας κορυφάς των. Οἱ κλῶνές των σφοδρῶς διασειόμενοι, συνεθλίβοντο πρὸς ἀλλήλους. Ἡ πεπαλαιωμένη ξυλίνη γέφυρα τοῦ Μόρνου ἔτριζεν ὑπὸ τὰ λυσσώδη ραπίσματα τῆς λαίλαπος, ἐνῷ τὸ ρεῖθρον τοῦ ποταμοῦ ἐξηκολούθει ὀγκούμενον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, ὑπερηδοῦν τὰς ὄχθας αὐτοῦ καὶ ἀπειλοῦν νὰ πλημμυρήσῃ τὰ πέριξ καὶ νὰ παρασύρῃ ἀκατάσχετον πᾶν τὸ προστυχόν.

Ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἄμορφοι μαῦροι ὄγκοι ἐφαίνοντο παρασυρόμενοι ὑπ' αὐτοῦ καὶ ἐχάνοντο ταχεῖς ἐντὸς τοῦ σκότους τῆς νυκτὸς ἐκείνης. Ἦσαν ὀγκόλιθοι ἀποσπώμενοι ἀπὸ τοὺς περὶ τὸ ρεῖθρον βράχους. Ἦσαν κορμοὶ πελωρίων δένδρων, καταπεσόντων ὑπὸ τὸν πέλεκυν τῆς μανιώδους θυέλλης.

Αἱ νεφέλαι ἔφθανον μέχρι τῆς ρίζης τῶν ἀποκρημνων ὀρέων καὶ ἡ φύσει ἀγρία μορφὴ τῆς Δορίδος καθίστατο ἀπείρως ἀγριωτέρα ὑπὸ τοὺς σφαδασμοὺς τῆς νυκτερινῆς καταιγίδος.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο μελανώτερος τῆς νυκτός.

Οὔτε καὶ εἰς ἀστὴρ δὲν διέκοπτέ που τὸ ἀπέραντον σκότος.

Συχναὶ ἀστραπυβολαὶ διέσχιζον ὡς πύρινοι ρομφαῖαι τὸν ὁρίζοντα καὶ ἐφώτιζον τὸν δρόμον τῶν νυκτερινῶν μας ὁδοιπόρων.

Ὁ κρότος τοῦ κεραυνοῦ ἐκυλίετο συνεχής, ἀτελεύτητος, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ θυελλοπλήκτου κενοῦ.

Τρομερὰ λάμψις, συνοδευθεῖσα ὑπὸ σατανικοῦ κρότου, κατεφώτισεν αἴφνης τὸ ἀπότομον πρανὲς τοῦ πλησιεστέρου βραχώδους βουνοῦ.

— Ἀστροπελέκι! εἶπεν ὁ Μῆτρος· αὐτὸς δὲ καὶ οἱ δύο σύντροφοί του ἐσταυροκοπήθησαν περιδεεῖς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἔσπευδεν ὄπισθέν των περίτρομος, τέταρτος ποιμήν, ὡρίμου ἤδη ἡλικίας καὶ φυσιογνωμίας στυγνῆς συνάμα καὶ κωμικῆς.

— Βαρὺ κακὸ μᾶς βρῆκε ἀπόψε, κὺρ Μῆτρο, εἶπεν ὁ νεοελθών, μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ τοῦ τρόμου.

Ὁ Μῆτρος τὸν ἠτένισε μὲ περιφρονητικὸν βλέμμα.

— Καὶ γιατὶ βαρύ, μπάρμπα Γκέρλα; εἶπε.

— Δὲ γλιέπεις τὶ κοσμοχαλασιὰ ποῦ γίνεται; τὸ ἀστροπελέκι ἐβάλθηκε νὰ θρυψαλιάσῃ ὅλα τὰ βράχια καὶ νὰ χαντακώσῃ ὅλα τὰ πουργάρια...

Ὁ Μῆτρος ἐμειδίασεν:

— Ὁ οὐρανὸς κάμνει τὴ δουλειά του, εἶπεν. Ἂς κάμουμε κ' ἡμεῖς τὴ δική μας... Ἐμπρός, νὰ περάσωμε τὰ πρόβατα ἀπὸ τὸ γεφῦρι.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν φοβερὸς ἠκούσθη πάταγος καταρρεόντων βράχων.

Ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος τοῦ βραχώδους βουνοῦ, ὁ κεραυνὸς εἶχεν ἀποσπάσει ὁλόκληρον λιθοσωρείαν· καὶ κατεκυλίοντο τώρα οἱ ὀγκόλιθοι ἐκεῖνοι βυθιζόμενοι μετὰ σατανικῶν δούπων ἐντὸς τοῦ παφλάζοντος ρείθρου τοῦ Μόρνου, τοῦ ὁποίου τὰ ὑπομέλανα ὕδατα ἀνεπήδων ἤδη εἰς μέγα ὕψος ὡς ὑπὸ τὴν ἔκρηξιν τορπίλλης.

Δεύτερος, βροντωδέστερος τοῦ πρώτου, κεραυνὸς ἔσχιζεν αἴφνης μέχρι ρίζης πελωρίαν πεύκην, καὶ, ἐν ἀκαρεί, μετέδιδε τὸ πῦρ εἰς αὐτήν.

—Τρομάρα μου! ἐφώνησεν ὁ Γκέρλας.

— Σιωπή, δειλέ, εἶπεν ὁ Μῆτρος. Ὁ Θεὸς μᾶς ἀνάβει μιὰ πελώρια λαμπάδα ἐκεῖ, γιὰ νὰ φωτίζῃ τὸ δρόμο μας, καὶ σὺ τρέμεις;...

Ὁ Γκέρλας ἐσιώπησε καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν γέφυραν τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Μῆτρος μετὰ τοῦ Γιώτη, τὸν ἠκολούθησαν ταχύναντες καὶ αὐτοὶ τὸ βῆμα.

Ἤδη τὰ πλεῖστα τῶν προβάτων εἶχον συγκεντρωθῇ πλησίον τῆς γεφύρας. Ἄλλα ἤρχοντο ὄπισθεν, ὑπὸ τὴν φύλαξιν τριῶν ἀκόμη βοσκῶν.

— Στάσου, βρὲ Λιάκο, εἶπεν ὁ Γκέρλας, μόλις πλησιάσας τὸν προπορευθέντα Ἀρτοτινιώτην ποιμένα.

— Τὶ θέλεις, ἀφεντικό; ἠρώτησεν ὁ νέος, ἕτοιμος ἤδη νὰ θέσῃ τὸν πόδα ἐπὶ τῆς γεφύρας.

— Στάσου... ἄφησε νὰ περάσουν πρῶτα οἱ ἄλλοι μὴ σπάση τὸ γεφῦρι. Αὐτοὶ ἔχουν πολλὰ πρόβατα κι' ἂν χάσουν καὶ καμπόσα, λίγο τοὺς νοιάζει, μὰ ἐγὼ εἶμαι φτωχὸς καὶ ὁ μπιστικός μου ὁ Λιάκος πρέπει νὰ πονῇ τὸ βιός μου.

— Καὶ μὴ δὲν τὸ πονάω; εἶπεν ὁ νέος.

— Τὸ ξέρω δά... Ἄσε τὸ λοιπὸν νὰ περάσουν πρῶτα οἱ ἄλλοι.

Ὁ νεαρὸς βοσκὸς ὑπεχώρησε καὶ ἐστάθη εἰς τὸ χεῖλος τῆς γεφύρας, ἀφήσας τὴν δίοδον εἰς τοὺς ὄπισθεν ἐρχομένους. Ἤδη, ἡ ἀναφλεγεῖσα πεύκη, ὡς πελώριος δαυλὸς ἀνέπεμπεν οὐρανομήκεις φλόγας καὶ κατεφώτιζεν τὴν ἀγρίαν ἐκείνην σκηνογραφίαν, ἣν ἐξηκολούθει ραπίζουσα ἡ λαῖλαψ.

Τὸ μεγαλοπρεπὲς καὶ ὑπερήφανον ἀνάστημα τοῦ Μήτρου ἐσκιαγραφήθη πρῶτον ἐπὶ τῆς ξυλίνης γεφύρας τοῦ Μόρνου. Μετὰ πέντε λεπτὰ ὁ Εὐρυτὰν ἀρχιποιμὴν εἶχε διέλθει τὴν γύφυραν. Τὸ ποίμνιόν του τὸν ἠκολούθησε συνοδευόμενον ὑπὸ τῶν νεαρῶν βοσκῶν του.

Ὁ Γκέρλας περιχαρὴς ἤδη, ἐπλησίασε τὸν πιστικόν του.

— Λιάκο, εἶπε, βαστάει τὸ γεφύρι· ἀφοῦ δὲν ἔπεσε μ' αὐτούς, ἐμπρός, δὲ θὰ πέσῃ καὶ μ' ἐμᾶς· πάω ἐγὼ μπροστά· σὺ ἔρχου πίσω ἀπὸ τὰ πρόβατα. Καὶ ἐπροχώρησε νὰ διέλθῃ τὴν γέφυραν.

Ὁ Λιάκος, εὐπειθὴς εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ διεστραμμένου κυρίου του, ἀφῆκε νὰ διέλθῃ ὁλόκληρον τὸ ποίμνιον, μεθ' ὃ ἠκολούθησε καὶ αὐτὸς συνοδεύων καὶ παροτρύνων τὰ τελευταῖα μείναντα καὶ διστάζοντα πρόβατα.

Ὁ νεαρὸς Ἀρτοτινιώτης εὑρίσκετο ἤδη εἰς τὸ τέρμα σχεδὸν τῆς γεφύρας, ὅτε ἀπαίσιος τριγμὸς ἀντήχησεν ἐν μέσῳ τῶν βόμβων τῆς καταιγίδος. Μία ἐκ τῶν δοκῶν τῆς γεφύρας ὑπεχώρησεν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν διελθόντων τόσων προβάτων καὶ ἐθραύσθη. Ἐκ τούτου, ἡ γέφυρα ἐλύθη καὶ κατέπεσεν εἰς τὸν ποταμὸν συμπαρασύρασα καὶ τὸν ἀτυχῆ Λιάκον καὶ δέκα τρία ἐκ τῶν προβάτων τοῦ Γκέρλα...

— Στὸ Σατανᾶ, βρωμόσκυλο, μοῦπνιξες τὸ βιός μου, ἐβρυχήθη ὁ Γκέρλας...

— Βρὲ Γκέρλα τὸ παιδὶ πνίγεται καὶ σὺ φωνάζεις γιὰ τὰ πρόβατα;... ἐφώναξεν μὲ ὀργὴν ὁ Μῆτρος.

— Τὸ σκυλὶ νὰ λές, ἐφώναξεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὁ ἀγροῖκος ποιμήν· τρώει τὸ ψωμί μου, βρέ, τὸ ψωμί μου, καὶ νὰ μοῦ χαντακώσῃ τὸ βιός μου;...

Ὁ Μῆτρος τὸν ἔσπρωξε μετ' ἀηδίας, δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴν ὄρεξιν νὰ ἐξακολουθήσῃ τοιαύτην συζήτησιν.

Ἤδη ἡ καταιγὶς ἤρχιζε νὰ κοπάζῃ καὶ μόνον ὁ ποταμὸς ἐξηκολούθει νὰ κατέρχεται μὲ τὴν αὐτὴν ὁρμητικότητα.

Ὁ Μῆτρος ἀψηφῶν πάντα κίνδυνον, εἶχεν ἀφαιρέσει τὴν παχύμαλλον φλοκάταν του, καὶ δι' ἑνὸς ἅλματος εὑρέθη εἰς τὸν ποταμόν.

— Γιὰ ὄνομα, Θεοῦ, κὺρ Μῆτρο! θὰ πνιγῆς... ἐφώναξε τρέμων σύσσωμος ὁ ἔμπιστός του ποιμὴν Γιώτης.

— Τὴ δουλειά σου, Γιώτη, ἀπήντησεν, ὁ γενναῖος τσέλιγκας, καὶ ἤρχισε κολυμβῶν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ὁ ἀτυχὴς Λιάκος ἐπάλαιεν ἀπεγνωσμένως πρὸς τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Οἱ ἐπὶ τῆς ὄχθης παρηκολούθουν μὲ ἀγωνίαν τὴν πάλην τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν πρὸς τὸ μαινόμενον στοιχεῖον. Μετὰ ὑπεράνθρωπον ἐν τούτοις πάλην, διαρκέσασαν ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν περίπου, ὁ Μῆτρος κατώρθωσεν ἐπὶ τέλους νὰ πλησιάσῃ τὸν πνιγόμενον ἤδη Λιάκον καὶ νὰ τὸν ἁρπάσῃ ἀπὸ τῆς μασχάλης.

(Ἀκολουθεῖ)

Τύποις: Ἀθ. Δεληγιάννη, Ζήνωνος 2.